

REVISTA VÂNĂTORILOR

Unul: un băiețel și un câine

Unul: un băiețel și un câine

Uniunea Generală a Vânătorilor din România

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAI 1923
SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI
SEDIUL: STR. GENERAL CHR. TEL. No. 9 bis. — BUCUREȘTI

CONSILIUL DE ADMINISTRATIE:

INALȚI PREȘEDINȚI DE ONOARE:

M. S. REGELE GEORGE AL GRECIEI și A. S. R. PRINCIPELE NICOLAE

PREȘEDINȚI DE ONOARE:

A. MOCSONYI, GH. NEDICI și N. RACOTA

PREȘEDINTE:

CONST. I. C. BRĂTIANU

VICE- PREȘEDINȚI:

Dr. I. COSTINESCU, G-ral G. GĂRLEȘTEANU, C. P. GEORGESCU, I. POP, GH. SCHINA
și ALEX. VASILKO

SECRETAR GENERAL:

Colonel ALEXANDRU DIMITRESCU

MEMBRII CONSILIERI:

General E. BALIF, Dr. I. BEJAN, Dr. EUG. BOTEZAT, I. BRĂTESCU-VOINEȘTI, GR. CARP,
Căpitan EUGEN CĂLUGĂRU, SIMION COMĂRZAN, CORNEL CRĂCIUNESCU, M. DRĂCEA,
HORIA LAZĂR, DIONISIE LINȚIA, N. MANTU, G-ral G. MANU, Prof. Dr. MEȚIANU, Colonel
ALEX. MICU, VALER NEGRILĂ, L. OANEA, PETRE IOAN, Dr. PHILIPOVICZ, G. PLAGINO,
Maior C. ROSETTI BĂLĂNESCU, G-ral SAMSONOVICI, N. SĂULESCU, Maior SCHNEIDER,
SNYDER R., Dr. L. SCUPIEVSCHI, V. V. ȘTEFAN, I. STOICHIȚIA, S. TIPEI, Dr. G. UDRISCHI,
A. VOLOSCIUC, E. WITTING.

JURIUL ARBITRAL ȘI DE CONTENCIOS:

CORNEL CRĂCIUNESCU, LAURENȚIU OANEA, IONEL POP, GH. SCHINA, V. V. ȘTEFAN

COMITETUL DE REDACȚIE AL REVISTEI:

Dr. COSTINESCU, M. DRĂCEA, C. P. GEORGESCU, PETRE IOAN, GH. PLAGINO, IONEL
POP, Maior C. ROSETTI-BĂLĂNESCU, N. SĂULESCU, GH. SCHINA

CENSORI:

CAȚAFANI V., ȘTEFĂNESCU G., GOLESCU G. A., PĂNOIU ILIE, NEDELCU G.

CONTRIBUTII:

Membrii plătesc o cotizație anuală de Lei 300, în care este cuprins și abonamentul obligator la

„Revista Vânătorilor“ în plus și odată pentru totdeauna o taxă
de înscriere în sumă de Lei 200.—

Societățile: plătesc o taxă fixă de afiliere de Lei 10 de fiecare membru până la 100, iar dela 100
înainte numai Lei 5. Ele plătesc un abonament obligatoriu la „REVISTA VÂNĂTORILOR de
400 Lei anual și o cotizație anuală de 20 de Lei de fiecare membru.

Abonamentul la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ este obligatoriu pentru toți membrii „UNIUNEI“

**Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din
întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.**

Statutele U. G. V. R. se trimit la cerere contra 20 Lei în mărci poștale
Correspondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărașite de
timbre legale, rămân fără răspuns.

Orde de primire la Uniune: În toate zilele de lucru dela 9—1 și 4—6

Să-ți iasă lupii

**În bătaie și să ai, în armă,
Cartușe de calitate proastă,
iată o greșală de neiertat !**

Dar și vulpea, și iepurele cer,
iarna, o lovitură bună.

O singură marcă de Cartușe se
impune! Cea cu stelele!

Fie că întrebuințați tipul nostru cu „2 STELE“
(roșiu), fie cu „3 STELE“ (violet închis), ambele cu
pulbere fără fum, fie tipul cu „1 STEA“ cu pulbere
neagră specială, veți fi siguri, în orice împrejurare,
de un efect excelent, fulgerător, asupra vânatului.

**Aceste cartușe, cu marca cu stele, ale
Fabricii Române de Cartușe de vânătoare,
din București, se găsesc la toate magazinele
mari din țară.**

FABRICA DE ARME DE PRECIZIE IOHANN SIGOTT

FERLACH IN KARNTEN AUSTRIA

Reprezentant general pentru toată România afară de Banat

Eugen
Str. Despot
București

Costolanski
Vodă 57

Oferă armele sale superioare Model 1933 care se disting prin construcție elegantă și precisă, prin cumpăneală perfectă, prin superioritate balistică. Premiate cu cele mai înalte distincții în țară și străinătate.

— „Grand Prix and Gold Medall“ Londra 1931 —

Atrage atențiunea deosebită asupra armelor sale :

Drilling-Hammerless, Express-Hammerless cu
două țevi

(pentru cartușe de înaltă viteză 7×65 sau Magnum 8×60) cu lunetă montată după dorință

Puști Hammerless și cu cocoșe. Carabine cu
repetiție

LA CERERE CATALOGUL ILUSTRAT SE TRIMITE DE FABRICĂ SAU DE REPREZENTANTUL EI GRATUIT

Către Vânătorii din România

Nu numai specialist în construcție de arme, dar în acelaș timp vânător pasionat, practicând cu deosebire în ținuturile românești, mi-am dat toate silințele să studiez condițiunile cele mai potrivite pentru a putea satisface orice cerere a vânătorilor Români.

Dau garanție că armele furnizate de mine în România sunt fabricate din material de prima calitate și totuși cu prețurile cele mai avantajoase.

IOHANN SIGOTT

Vânătoarea Regală în Banat

În zilele de 3, 4, 5, 6, și 7 Decembrie a avut loc vânătoarea Regală în Banat, la iepuri, fazani și răpitoare cu bătiăiași.

Dela început și până la fine, episoadele s'au desfășurat pe un timp admirabil, iar temperatura a oscilat împrejurul a -2° , ceace a contribuit la reușita vânătoarei, pe lângă perfecta organizare datorată Direcțiunii Generale a Vânătoarei, prin ocolul Vânătorilor Regale din localitate.

Prima zi au fost bătute terenurile dela *Pișchia* (Ocolul Casa Verde), iar a doua zi acele dela *Casa Verde* propriu zisă.

Au participat, pe lângă *Majestatea Sa Regele și Marele Voevod Mihai*, ca invitați d-nii: *Miniștri Cipăianu, Mocsonyi, Poklevski Koziel*, d-nii *Generali Baliff, Itasievici și Gârleșteanu, Colonel Pălângeanu, Maior Rosetti-Bălănescu*. D-nii, *George Plagino, Nicolae Gatoski, Nicolae Săulescu, Stoichița Ieronim și Wrbitzki*.

A treia zi s'au bătut terenurile dela *Bistra* lângă Timișoara, cu un rezultat foarte frumos, acest teren fiind nebătut de mai mulți ani.

Participantii au fost aceiași ca în cele două zile precedente cu excepția d-lor: *Poklevski, Gârleșteanu, Stoichița și Rosetti-Bălănescu*, plecați în ajun.

După această bătaie, trenul Regal, în care *Majestatea Sa și Măria Sa Marele Voevod* cu suitele își aveau Cartierul, a plecat la *Socodor* în județul Arad, unde s'a desfășurat al doilea ciclu al vânătoarei în zilele de 6 și 7.

ÎN TRĂSURĂ SPRE TEREN

Aci onorurile au fost făcute de dl. Ministru Cipăianu, în lipsa d-lui Const. Brătianu, Ministru Finanțelor și Președinte al Societății de Vânătoare „Socodor Arad“, care după cât se știe este în serviciu comandat la Paris.

Au luat parte ca invitați, în afară de persoanele participante din zilele precedente Domnii: *Boambă Ion, Durma Alex, Gaillac Ștef, Prof. Dr. Manolescu, Prof. Dr. Meșianu, Micescu Istrate, Nasta Alex.*

În seara zilei de 6 a plecat Marele Voevod având școală a doua zi, bucuros, că în afară de numeroase piese doborâte, să fi împușcat un superb „fazan regal“ (Königsfazan) specie încă rară, colonizarea speciilor deosebite fiind încă la început.

Terenurile sunt perfect întreținute, vânatul foarte numeros și viguros. Cu deosebire s'au văzut excep-

țional de multe capre, care erau atât de zăpăcite de focurile de pușcă, încât două din ele, în goana lor nebună, s'au lovit de câte un pom și a trebuit să fie împușcate, având coloana vertebrală frântă.

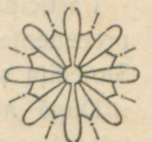
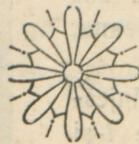
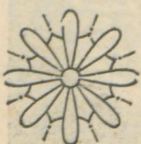
În total s'au împușcat peste 2000 iepuri și fazani, câți-va sitari, plus numeroase vulpi și diverse alte răpitoare.

Pentru încurajare, Majestatea Sa a instituit pe teren un premiu de două cartușe din propria Sa muniție, pentru fiecare răpitoare doborâtă, cece a iscat o întrecere pe capete printre vânători.

În tot cursul celor cinci zile Majestatea Sa Regele a fost de o excelentă bună dispoziție, exprimându-și înainte de plecare complectă Sa satisfacție.

INAINTE DE PLECAREA PE TEREN : ÎN FAȚA PAVILIONULUI DELA CASA VERDE

DELA VÂNĂTOAREA REGALĂ: DESCINDEREA PE TEREN

VORBIRE VÂNĂTOREASCĂ

de Maior G. Roșetti-Bălăneșu

Dacă e ceva haotic în lumea noastră a vânătorilor, apoi fără îndoială că terminologia vine în capul capului. Deschideți și răsfoiți o colecție din vreo revistă de-a noastră și veți fi fixat. Un amestec, o salată, un volapük de cuvinte străine, când ciuntite, când întregi, când franțuzești, când nemțești, când englezești. Imi închipui pe bietul nostru „vânător mijlociu“ din vreun fund de țară (căruia, dragă Doamne, vrem să-i facem educația prin revistă) scobindu-și adânc și filozofic nasul în strădania de-a înțelege ce dracu se va fi petrecut în acel „revir“ unde un „föhrster“ la „pirș“, după ce a dibuit „plathirșul“, și-a doborât prada (obținută prin „abschuss“), cu o lovitură la „blat“...

Un fapt e sigur: limba românească nu are o terminologie proprie, care să satisfacă o vorbire vânătoarească complexă, nuanțată, așa cum o cere practica și nevoile de exprimare de azi, în numeroasele ramuri ale cinegeticei. Și atunci, ce să facă bietul autor care se străduiește să-și dea la iveală ideile sau faptele? Traduce sau adoptă — cu mai mult sau mai puțin talent — din alte limbi cuvintele ce-i lipsesc. E un proces care s'a mai întâmplat și se va mai întâmpla — nu numai în domeniul vânătoresc.

Și totuși... Suntem oare siguri că înainte de a transplanta cu rădăcini cu tot, aidoma, cutare termen străin nu i-am găsi un echivalent băstinaș? Eu nu sunt sigur de tot. În paginile acestei reviste, odată, de mult, bunul

meu prieten D-l C. A. V. Popescu a lansat un apel ca să cercetăm și să strângem toți termenii, toate expresiile *noastre*, în legătură cu vânătoarea. Mi se pare că am fost singurul, atunci, care am răspuns cu un modest mănunchiu de cuvinte. Apoi tăcere — până azi. Vor fi 10 ani.. Așa că vinovat este și vânătorul acela „mijlociu“ pe care l-am lăsat adineaori scobindu-se nedumerit în nas. Mișcă-te, nene, nițel! mai scutură lenea și nepăsarea! vorbește, cel puțin când ești întrebat! Nu — tăcere. E curios dar n'am văzut nici un apel la lumea vânătorilor noștri, pe o chestiune desinteresată, care să dea roade, care să aibă cel puțin un răsunset mai vlăguit. Nimic. „Muietiți is posmagii, coceană?“...

Ca să ilustrez că *sunt* termeni *specifci* vânătoarești în limba noastră, voi întreba numai, de câte ori ați citit cuvântul *a ulma* (nu a urma) într'o scrisoare modernă vânătoarească? Poate nici nu știați că există și ce sens are? Dar diferența între „chefnește“ și „șlehuește“ — o știți? Dar termeni ca „plimbac“, „curătură“, „scrăciob“, „scurmătură“, „răsleț“, „adulmecă“, „cotlon“, „covru“, „strat“, „rosătură“, „copcă“, „minciuni“, „hățaș“, „casa sufletului“, „țanc“, etc. etc. nu sunt oare expresii vânătoarești? Li se cunoaște oare de toată lumea sensul exact? (vezi Rev. Vânătorilor, VI—VII, 1924). Dar câte alte noțiuni nu trebuie să fie ascunse în graiul poporului sau în vechi hrisoave, câte încă cunoscute de vânători

cu experiență și cu „știință de carte“, dar cari tac. M'a isbit odată mai mult astă vară în munte, stând de vorbă cu călăuza mea, bogăția de termeni potriviți, ce înfloreau o simplă povestire de vânătoare la capre negre (că am înțeles că era un mare braconier omul meu, asta-i altă treabă). De ce nu le strângem toate, într'o pornire comună, umăr lângă umăr? de ce le disprețuim? Nu pretind că vom găsi echivalent pentru *tot* ce ne trebuie pentru o vorbire complexă și nuanțată, dar vom găsi, fără îndoială, o întregă comoară. Nici nu pretind să ne întorcem la școala din care a putut să iasă „de perete-frecător“ pentru chibrit, sau „cingo-burto-tăetor“ pentru sabie — ferească Dumnezeu! Dar poate că vânători înzestrați cu darurile artistului și scriitorului, adânci cunoscători a limbei noastre, scotocitori de hrisoave prăfuite, vor putea chiar crea, adapta, potrivi unii termeni pe cari să-i acceptăm. Mă gândesc la d-nii I. Al. Brătescu-Voinești și M. Sadoveanu. Nu s'ar putea?... Dâr iată, chiar dacă ar vrea ei sunt doi, iar toți vânătorii sunt mii, cari, ei, ar putea albine inteligente, să adune încă de pe acum un material prețios. E drept că pentru aceasta ar trebui scoase degetele din nas sau mâinele din buzunare. Și asta-i greu, greu de tot...

Huu-ii-ii-iiuuuu

N'aude

N'a vede

Na greul pământului...

În tot cazul, cred că „Uniunea“ și-ar putea însuși sugestia, înscrind-o în programul ei de... realizări (hm!)

* * *

Cele de mai sus ar vrea să fie un apel către vânătoria noastră pentru a se strânge, prin intermediul Revistei, un material de terminologie vânătorească românească. (Poate că „apelul“ a cam luat pe-alocuri înfățișare de scuturătură de pielea gâtului — dar mai încercăm și așa). Cred că majoritatea termenilor ce s'ar găsi se vor referi în deosebi la noțiuni de loc sau de caracter și acțiuni ale vânatului. Evident, foarte multe alte noțiuni vor rămâne fără echivalent. Pentru unele se vor putea — poate — găsi potriviri fericite. Pentru altele vor rămâne neologismele deja încetățenite. Iar altele încă, vor rămâne să se fixeze prin uz.

Să-mi fie îngăduit acum, să protestez contra unei tendințe ce observ în paginile revistelor noastre de specialitate și care intră în cadrul „vorbirei vânătorești“. Voi ilustra ceea ce vreau să spun prin două exemple.

Într'un număr recent — și într'altel mai vechi ale revistei — autori afirmă că greșit este a se aplica câinelui german „Kurzhaariger Deutscher Vorstehhund“ termenul de *brac*. Trebuie, zice autorul, să i se spună „câine de aret german“. În treacăt fie spus, „câine de aret“ e un termen prea general, chiar complexat cu „german“, ca să indice *rasa* despre care e vorba. „Câine de aret german“ e tot atât Kurzhaariger D. V., cât și Münsterländerul. Ar fi trebuit deci să se completeze propunerea prin adaosul „cu păr scurt“, dacă se dorea o precizare. Dar nu aceasta interesează. Mă leg de

ostracizarea lui *brac* atunci când e vorba de prepelicii germani. În adevăr, „chinologii“ mai pedanți și de formație din cultura germană sar ca arși când aplici calificativul de „brac“ unui câine german, demonstrând că a numi un prepelicar german „brac“ e lucru de neiertat ca ignoranță, pentru că „bracke“ înseamnă pe nemțește *copoi*, adică contrariul câinelui de aret. Ne vom mulțumi aci să spunem că greșesc numai acei cari ortografiază în românește „brac“ sub forma „brack“ ceea ce evident e ridicol. Ar fi însă momentul să se știe de toți acei cari își iau osteneala să scrie românește, că cuvântul *brac* e asimilat de limba română în sensul lui francez („braque“), adică înseamnă: *orice* câine de aret continental cu păr scurt. E un cuvânt azi încetățenit, asimilat, adoptat, recunoscut — un cuvânt pe care-l găsești în *dicționarele românești*, după cum încetățenit, asimilat, adoptat, recunoscut este și cuvântul „sprîț“ sau „ștrand“ de origină germană. Ar fi deci de dorit ca acest război de cuvinte să înceteze, — mai ales că oricât s'ar agita chiar cel mai celebru chinolog, nu poate, cred, avea pretenția și nici căderea să „dreagă“, după simpatii personale *sensurile* limbei noastre, așa cum s'au cristalizat de mult, indiferent de origina cuvântului. Așa că, plăcut sau neplăcut, *sensul* cuvântului „brac“, *pentru noi românii*, are înțelesul lui „braque“ și nu a lui „bracke“ — și nici sensul rusescului „brak“ care înseamnă .. căsătorie! Poate fi nepotrivit pentru unele urechi, nu zic, dar *așa este*, e o stare de fapt. Vom zice deci „brac german“, de-ar fi să sară și de 2 stânjeni în sus un ploton întreg de chinologi.

Într'altă revistă s'a susținut că întrebuintarea termenului de „prepelicar“ aplicat câinilor de aret e fapt de brânzoi, de ignorant. Și s'a și „demonstrat“ dece. Mărturisesc că *logica* acelei demonstrații mi-a apărut puțin convingătoare. Suntem așa dar, de data aceasta, în fața unui cuvânt vânătorec curat românesc: *prepelicar* derivat evident din „prepelită“. Sensul este absolut *egal* cu „câine de aret“. Autorul propune să dăm afară cuvântul românesc, să nu mai spunem „prepelicar“, ci „câine de aret“. Evident, liber ești s'o faci, după cum nimeni nu te poate împiedica să zici „pelican“ în loc de „babiță“. Dar autorul e supărat rău de tot pe „prepelicar“ și *argumentează* excluderea. Iată argumentele:

1. În nici o țară neo-latină nu se leagă numele dat acestor câini de vreun fel de vânat, ci de însușirea lor de a se opri și indica vânatul: „chien d'arrêt“, „cane da ferma“, exemplifică autorul din franțuzește și italienește. Ar fi putut adăoga și spaniolescul „perro da puenta“, dacă nu l'am prinde aci cu sinonimul „Perdiguero“ — „potârnicar“! Așa dar, nici teza „neo-latină“ nu e riguros exactă. Dar să admitem că ar fi. Ei și? Atunci, pentru că în nici o limbă neo-latină (plus germanică, dacă vă face plăcere) nu se spune aelui „șoarece sburător“, *liliac*, să nu-i mai spunem nici noi? Nu văd logica unui astfel de argument.

2. Dobitoc sau brânzoi a fost acel care a tradus întâiu pe „Hühnerhund“ (câine de potârnică) în „prepelicar“; cel mult putea să-i spună „potârnicar“. Serios? De unde va fi scos autorul că românul a tradus pe

nemțescul Hühnerhund? Unui câine întrebuințat pentru *prepelife* în primul rând (atunci ca și acum) i-au spus strămoșii „prepelicar“. Ce găsiți ciudat sau deplasat? Nu zic, se poate ca acei strămoși să fi fost mai brânzoi decât autorul cu „potârnicar“; ca logică însă păreau mai răsăriți. Căci în fine, care e logica după care dacă neamțul zice „potârnicar“ să spunem și noi? Atunci, să nu mai zicem nici „cal de ham“, ci „cal de tras“ fiindcă nemții și franțuzii zic așa? Nu descopăr logica argumentului.

3. Cuvântul „prepelicar“ — pretinde autorul — nu e încă *introdus* în limba românească, căci, argumentează d-sa, în unele părți ale țării se spune „Vorste-hund„ sau „vijlă“. Astfel zis, curat nemțește sau

Să-i răspundem indignatului nostru amic. Ați văzut desigur unde e buba: autorul are în vedere un câine de „utilitate multiplă“ și nu altul, ca și când n'ar exista alții în largul Europei. Autorul învederează unul din acei admirabili câini germani cari pe lângă meseria lui de a „ponta“ vânatul, mai e dresat să urmărească cu nasul pe urmă vânatul rănit și fugit, să-l aporțeze dela orice distanță, să sugrume și aporțeze vulpea, să gătuie țapul rănit, să „bocească“ la vânatul mare găsit. Și atunci autorul se întreabă: e toată această complexă muncă treabă de prepelicar, de „prepelicar“? Eu a-și întreba: e treabă de „câine de aret“, adică de câine care se *oprește* în fața vânatului? Și ași adăoga: e treabă de „câine de aret“ să meargă pe sârmă sau pe

DELA VÂNĂTOAREA REGALĂ: PRIMA VULPE A ZILEI

aproape ungurește. Nu știu care va fi fiind criteriul după care autorul consideră că un cuvânt românesc e „introdus“ sau nu. Oare chezașia Academiei Române sau scrisul bunicilor o fi suficient? În tot cazul a opune neaoșului românesc „prepelicar“ două cuvinte *complect străine* e cel puțin îndrăzneț și nu probează decât un singur lucru: că prin unele părți ale țării nu se vorbește încă românește. Cât despre valoarea unui astfel de argument, preferăm să nu insistăm.

4. Cum să-i spun — exclamă autorul — „prepelicar“ unui câine care-mi ajunge țapul rănit din fugă și-l sugrumă. Asta-i treabă de prepelicar? (adică de „prepelicar“, talmăcesc eu). Sau aportarea iepurelui, sugrumarea vulpei, asta-i treabă de prepelicar? Merită un astfel de câine *ofensa* de prepelicar?

bicicletă? Căci am văzut un diac mergând pe sârmă și pe bicicletă. E drept că la circ. Ori, știe autorul ca și mine că lucrul de „utilitate multiplă“ e o chestie de *dresaj*. Că trebuiesc și aptitudini, de sigur. Că aceste aptitudini sunt atavice numai la unele rase germane, de perfect acord. Dar atunci unde am ajuns? Am ieșit din general ca să ne cantonăm în particular. Autorul nu mai are în vedere decât o infimă părticică din totalitatea raselor de prepelicari, de „câini de aret“ ca să-i facem plăcere. Ori, când discuți despre un *calificativ general*, de aplicat unui *ansamblu*, de rase, nu te poți opri la o părticică. Sau poți — dar nu e logic. E asta treabă de prepelicar? exclamă autorul. Vorbiți de pointer, de setteri, de duzina de rase franceze, de multe rase germane, de rasele italiene, suedeză sau

spaniolă? Sau vă gândiți la un dresaj aplicabil câtorva rase germane? Nici aci nu văd logica argumentărei, dacă, după cum presupui, se admite că mai există — bune sau rele — și alte rase decât cele germane cu însușiri multilaterale. Atunci?

Dar în fine, autorul convins că a smuls *rușinea* numelui românesc de prepelicar dat câinilor de aret, îl aruncă cu oarecare dispreț în spinarea drăguților spanieli (cărora le spune, voit, „spanioli“!). Așa dar să știți și dv. că de acum înainte cockerii, springer-spanielii sunt adevărații „prepelicari“. Și știți de ce? Nu pentru că este logic sau potrivit, dar pentru că există o rasă germană de astfel de stârnitori, numită „Wachtelhund“, adică exact „prepelicar“ sau prepelicar. Și atunci, scurt, traducem, adoptăm, cădem în genunchi — și gata. Dar trebuie să nu fi vânat niciodată cu un springer-spaniel ca să susții că locul lui cel mai indicat e peste întinsele

miriști goale, domeniul prepelițelor! Se știe doar: acești câini sunt prin excelență „scotocitori“, incomparabili în desișul sitarilor, în mărăcini, în spinărie, în toate locurile acoperite. Să le spunem oare „sitărari“? Evident, nu. Dar nici „prepelicari“ dacă e vorba de o caracteristică cât mai specifică. Și de ce, în definitiv, atât sbucim și strădanie ca să schimbăm denumirile? Li trece cuiva prin minte să schimbe denumirea de pointer, de setter, de fox-terrier? Nu. Atunci?

Termin aici. Rog să nu se vadă în toate cele de mai sus vreo dorință de polemică — foarte departe de intențiile mele — nici vreo șarjă contra unor autori pe cari îi stimez. Dar o punere la punct a unor tendințe exagerate și nedorite în cadrul spinosului capitol al vorbirei *noastre* vânătoarești, mi s'a părut necesară. Atât.

P R Ă P Ă D U L

de Căpitan Virgil Ionescu

din Marina Regală Română

Vînt puternic de Nord-Est, ploaie mărunță și deasă ce trece prin zeghe. Noaptea neagră, besnă, sfâșiată simetric de luminile orașului și de farul puternic central.

Străzile, ce altă dată erau eomplect pustii la această oră, sunt animate de o puzderie de copii, oameni și femei de toate vârstele, armați cu un bagaj curios: bețișor, coșuleț și unii mai cu stare și cu câte un felinar.

Cu capetele acoperite cu țoale, învărtindu-se sau fugind dela un stâlp cu lumină la altul, par umbre eșite din noapte pentru a executa rituri păgâne.

Ritmice, izbesc cu bețișoarele, mici mogâldețe negre ce se înmulțesc mereu și care le cad din toate părțile asvârlite parcă de o mână nevăzută în jurul stâlpilor și firelor dătătoare de lumină și de moarte.

Mii și mii de prepelițe antrenate și răpuse de puterea vijeliei cad pe pavajul umed și umplu coșurile; câte una ce reușește să-și revină, cu țipăt disperat se aruncă în necunoscut ca apol trupu-i plâpând să fie dus de Dunăre spre mare.

Pe mal, pescari cu ciorpace, ce altă dată scoteau pești argintii, trag din zor și scot cu greutate trupurile neinsuflețite ale bietelor păsărele ce plecaseră vesele de pe meleagurile însozite spre orizonturi cu cer veșnic senin.

Farul, pare un punct luminos într'o casă enormă de painjen cu firele țesute de trupuri vii de sitari, prepelițe porumbei și păsărele cântătoare.

La baza lui, corpurile sfărtecate sunt adunate cu grebla și umplu cu ușurință căldări, coșuri, batiste, tot ceiace nevoiași au putut lua în grabă pentru ospățul ce va urma.

Spre ziuă, dela mic la mare, cuprinși parcă de grele îngrijorări, merg cu privirile fixe, cu capetele plecate

căutând de zor prin toate ungherele, micile vietăți

Pe cine întâlnești au buzunarele pline și de prin paltoane zărești câte un cap mic, diăgălaș ce privește cu ochi galeși nedumeriți. Din spre mare se aud focuri înfundate și interminabile.

Figuri speriate trec pe lângă tine fără să te mai cunoască în goană nebună după cartușe, căci toate rezervele au fost epuizate chiar de cei mai precauți.

Se trage pe alese, și din cărdurile ce se ridică la fiecare pas se alege numai cele mai mari.

Țevile frig și în iureșul sălbatec este o întrecere nebună nu de a împușca atât cât are fiecare nevoie, ci de a ucide mai mult ca altul, toți brânzoii putându-se jăuda că a ucis câteva zeci.

Prăpădul este în toată splendoarea lui:

Odată cu căderea nopții, răutatea și setea de distrugere complex satisfăcută, măcelul încetează.

Prepelița bucuria și mândria plaiurilor noastre, ocrotită prin legi și de oameni de bine, poate în spasmurile morții, să privească blândă și nedumerită, bunătața omenească.!

Sulina, 22 Octombrie 1933

LA MULȚI ANI!

Revista Vânătorilor urează cetitorilor ei sărbători ferice și un an nou îmbelșugat. Organ oficial al Uniunii Generale, Revista a avut și ea să sufere greutăți și scăderi, ca orice activitate omenească, în vremurile tulburi ce străbătem. Greutățile învinse, ea trebuie să parcurgă o linie ascendentă, către îndeplinirea chemării sale: ridicarea culturii cinegetice românești.

Calea va fi însă anevoioasă, atâta timp cât Revista nu va fi sprijinită de colaborarea tuturor gânditorilor și observatorilor în ale vânătoarei și vânatului.

Pentru moment, numărul acestora este extrem de redus; cu atât mai mult simțim imboldul să aducem cu acest prilej prinosul nostru de recunoștință aceluia, cari prin sprijinul lor activ au contribuit la menținerea ei în cadrul încă prea modest în care se prezintă.

Fie ca anul ce vine să fie mai mănos pentru noi toți.

Coarne uriașe de țap

de Maior Schneider-Snyder Roland

Cornul arătat de fotografie a fost găsit pe valea Timișului acum vreo 70 de ani, de către forestierul orașenesc Czynk, tatăl renumitului ornitolog Edward Czynk și se află în posesiunea mea.

Cornul are numai 7 clenciuri și în starea de uscăciune ca iasca în care este acum, cântărește 140 grame. Este slab perlat și are rozeta redusă în raport cu cornul. Culoarea este maron închis.

Calitățile acestui corn arată ce fel de țapi aveam în munții Brașovului pe vremuri.

Țapi capitali, o rasă incomparabil mai puternică exista în munții noștri în trecut, pe când nu exista nici ocrotire nici selecționare cu arma, ci lupul funcționa ca inspector sanitar.

Ar fi de recomandat îmbunătățirea rasei în multe regiuni prin aducere de țapi capitali din alte regiuni. În multe regiuni ar fi de recomandat îmbunătățirea rasei cu țapul siberian.

Cu ocazia aceasta mă refer și la colonizarea muflonilor. Prima colonizare s'a încercat pe teritoriul Regal din munții Retezatul, cu mijloacele procurate de omul de cultură vânătoarească și ocrotitor emerit care este d-l Pinchas.

Colonizarea muflonului în munții Retezatului, după aprecierile mele, va avea un deplin succes. Aș dori ca acest succes să servească ca încurajare pentru colonizarea muflonilor în munții Bucegilor, Piatra mare, Piatra Craiului, Postavar, etc. adică în terenuri de vânătoare bine administrate și bine păzite.

Ar fi de dorit ca în aceste regiuni pășunatul oilor să fie complet sistat, el producând efecte dezastruoase pentru existența țapului negru, care spre pildă în munții Bucegilor se află pe cale de dispariție. Această afirmațiune a mea o pot confirma acei vânători cari știu ce fel de efectiv aveam în Bucegi cu 30 ani înainte și ce rasă puternică aveam acolo aproape cea mai puternică din Europa. Lângă un țap din munții Bucegilor, unul din Alpi pare a fi un ied.

Nici turismul, nici vânătorii nu pun țapul pe calea dispariției, ci turmele de mii de oi care pasc astăzi pe munții Bucegilor. În regiunea stâncoasă, începând de la Vârful cu Dor, pășunatul oilor ar trebui complet oprit, să se facă repopularea cu capre negre din regiunea

Retezatului. Apoi braconajul să fie definitiv stârpit. Datorită oilor și flora regiunii dispare.

Această regiune ar fi să rămână un teritoriu de vânătoare, însă ca atare, fiind ușor accesibilă, să fie pentru amatorii munților un adevărat parc național, în care turistul va avea plăcerea să admire frumusețile naturii, faunei și florei munților noștri.

Toate acestea s'ar putea ușor realiza prin colaborare. Turingclubului cu proprietarii terenurilor de vânătoare. Altfel fauna și flora Bucegilor, în timp de maximum zece ani nu vor mai fi.

Nevoile vânatului iarna

de **Maior Mircea Petrescu**

Inspector de vânătoare al jud. Caliacra

Astăzi, vânatul, în special cel mare, duce o existență din ce în ce mai grea, urmărit de lumea civilizată, de vânători și în special de o masă de vânători inconștienți, el consecutiv dispare și scade.

Cu toate că există ici și colo regiuni unde vânatul este încă din belșug, dar trebuie să recunoaștem că marșul triumfător al distrugerii, s'a dovedit mult mai tare ca ori ce altă dorință de bine.

În tot cursul anului vânatul este permanent expus pericolului, dar iernile grele, răscosc foarte mult rândurile acestor pensionari ai pădurilor.

Pătura albă de zăpadă a câmpului limitează foarte mult hrana și așa insuficientă a vânatului, având în vedere și gerurile mari, se distrug și prăpădesc animalele cele mai slabe.

Fiarele sălbatice răpitoare, printre care întietatea o deține lupul, care posedă toate calitățile speciei lor, pentru urmărirea ușoară a vânatului, dând astfel urgii săngeroase asupra acoperișului alb al zăpezi.

Zăpezile mari și adânci, împiedică mișcarea vânatului mare care se afundă în zăpada afânată pe când este urmărit de lupi.

Cu totul alt fel este cu lupii — construcția labelor picioarelor lor, este de așa natură, în cât le permite a fugi foarte ușor și bine pe suprafața zăpezi, ca și pe pământul obișnuit, din care cauză cu mare ușurință își ajung victimele fără de apărare.

Vederile noastre ne arată clar gravele nevoi ale vânatului, iarna asupra cărora noi prea puțin ne gândim din camerile noastre încălzite, când dela fereastră observăm vârfurile înzepezite ale dealurilor și munților, câți cerbi și capre sălbatice se prăpădesc prin aceste dealuri și munți înzăpeziți. ?

În țările culte unde s'a realizat o adevărată protecție a naturii, s'a depus mare grijă pentru ușurarea existenței și apărarea vânatului în timpul iernei.

În partea de sud a parcului „Glaciar Național Parc“ (America) a început de un an administrarea pădurilor și funcționarea unui corp de sergenți pădurari, a căror însărcinare specială este să vie în ajutorul nevoilor vânatului; să le lase hrană la locurile fixate din'ainte, și în special să-l ferească de urmărirea fiarelor.

În felul acesta oameni îndeplinesc cea mai nobilă datorie către problema vânatului, manifestând aceste depline îngrijiri.

Astfel de grijă trebuie să depunem și noi, vânătorii Români; în primul rând, chiar dacă nu în toate părțile din munți, cel puțin prin acele sectoare, care sunt declarate ca crescătorii permanente ale vânatului mare.

Nu trebuie să ne gândim că fără amestecul nostru al oamenilor și fără ajutorarea vânatului în timpul gerului de iarnă, aceste crescătorii vor mai exista numai pentru faptul că sunt trecute pe ordin Ministerial.

Trebuie să știm că acolo unde există liniște și este îngrădit și unde se crește mai mult vânat, fiarele răpitoare instictiv se adună și concertează din împrejurimi, într'u cât găsesc pradă mai abundentă și mai ușor de capturat.

Pentru a avea o crescătorie model, trebuie să ușurăm hrana vânatului iarna precum trebuie ca în continu să urmărim fiarele răpitoare sălbatice din ea.

Fără aceste măsuri nu vom înmulți nici crește vânatul,

Nevoile de iarnă ale vânatului sunt mai tari decât posibilitatea de înmulțire; dar nu numai nevoile de iarnă distrug vânatul local, surprizele din primăvară prin schimbarea bruscă a timpului, cum a fost reînțoarcerea iernei din cursul lunii Martie, afară de pacostea adusă vânatului local, aduc năpaste și pământului înșelat de soarele primăvărat.

Mijlocul lui Martie ne'a adus catastrofă adevărată asupra primilor vestitori ai primăverii — Cocori, becății și alte păsări ce ne sosesc cu venirea primăverii.

În primele zile de iarnă nouă a lunii Martie, asupra orașului (Constanța) s'a văzut primele victime, iar în aceeași noapte se auzeau țipetele cârdurilor de becății, găște sălbatice, etc. ele se duceau spre nord, spre patria lor natală spre a-și crește viitorii urmași; dar nordul natali-a întâmpinat cu brațele reci și un val de zăpadă a răsărit în drumul lor și astfel surprinși, ei au rămas în mijlocul câmpului, dealurilor și munților acoperiți de zăpadă adâncă, fără hrană și fără speranță, a se înapoia spre sud, din cauza viscolului și furtunilor de zăpadă.

Nu este aceasta o catastrofă pentru acești călători nenorociți?

Ca dovadă a acestei catastrofe, noi avem date reale constatate în câteva localități, ca exemplu: lângă pădurea din apropierea orașului Pazargic, într'un loc unde de obicei aterizau cele mai mari cârduri de becății, a fost surprins de viscol un cârd uriaș, care nu a putut zbura pe gerul mare și flămânde obosite, multe dintre ele s'au găsit aici mormântul, multe dintre ele au căzut jertfă fiarelor hrăpărete și numai o mică parte au putut ajunge lângă un izvor cald și așa putea urma drumul.

Eată frigurile noastre, care desemnează clar soarta tragică și rea a becăților, surprinse de o asemenea primăvară.

Uitați-vă bine în ea și dacă sunteți vânători adevărați și iubitori ai naturii, veți simți durere în inimă.

Care veți gândi ca într'o astfel de pacoste de zăpadă să ridicați arma asupra vânatului, care este deja istovit de nevoile iernei. ?

Aceste figuri multe povestesc, multe învață.

Dea Domnul ca cetitorii să-și păstreze în suflet figurile triste a celor două becăte înbrățitate, asupra cărora fulgii de zăpadă înghețați aștern fără de milă vecinicu acoperiș al morței.

În zadar la toamnă vom aștepta reînțoarcerea becăților în cârduri mari de oare ce majoritatea s'au găsit moartea în sărutările reci și înfuriate ale lunii Martie.

Cerb capital de 14 ramuri, trofeele cântărind $9\frac{1}{2}$ kg. Impuşcat la Borsec-Corbu în ziua de 27 Septembrie a. c. de către D-l Marin Butculescu

Coarne, Sare, Soare, și „Farmacie“

de Otvös Balasz

Dorința supremă a vânătorului de vânat mare este să vâneze Cerbi cu coarne „trofee“ cât mai mari, cât mai „capitale“.

Să vedem cari sunt factorii cari contribuie la dezvoltarea coarnelor.

Unii susțin că cerbul are nevoie de coarne pentru a le folosi ca arme contra răpitoarelor, mai ales contra lupului. Ei caută să dovedească această părere prin faptul că cerbii cei mai capitali trăiesc în pădurile seculare, unde lupul nu se poate stârpi cu desăvârșire.

Acest „struggle for life“ nu poate să fie factorul căutat, fiindcă mama natura s'ar dovedi foarte vitregă față de ciute, care n'au coarne, de cerbii tineri, cari au coarne mai puțin desvoitate și apoi cerbii nu trăiesc mereu în familie, astfel compuse, ca să fie în ea câte un cerb capital, care să apere familia contra răpitoarelor mari. Mai este un „apoi“ : lupul nu atacă singur, iar când sunt mai mulți, unii atacă din față alții dindărăt și în acest caz coarnele oricât ar fi de mari nu apără cerbul.

Alții susțin că coarnele mari sunt unelte de selecționare naturală, adică cerbul cu coarne mari învinge, pe timpul boncănitului, rivalii cu coarne mai slabe, prin urmare mai inferiori.

Coarnele sunt semne secundare ale bărbăției, prin urmare cerbul mai bărbat, adică mai dezvoltat, deci mai viguros, mai puternic, trebuie să aibă și coarne mai mari. În adevăr îi ajută coarnele mari și lungi în lupta pentru femelă, dar mai mult îi ajută puterea corporală,

picioarele posterioare, cu ajutorul cărora se opintește să nu fie trântit de rival. Un cerb cu coarne mai mici dar mai puternic în corp va învinge, va trânti un cerb cu coarne mai mari dar mai puțin viguros, mai puțin puternic.

Alții sunt de părere că, dând cerbilor sare, calciu, fosfate și alte preparate farmaceutice, coarnele se vor desvolta.

Schöff și alți autori au dovedit că cerbul nu poate să asimileze din aceste minerale decât un foarte mic procent — ceea ce nu ajunge — fără ajutorul altor factori, contribuind să se desvolte coarnele cum voim noi. Aceste farmaceutice ar contribui la dezvoltarea coarnelor, dacă cerbul le primește indirect prin hrana vegetală, prin plante care conțin aceste ingrediente. Dovedă că oricât de mare cantitate de aceste preparate vom da cerbului, în unele terenuri trofee tot inferioare rămân, fiindcă degeaba dăm o farmacie întregă, cerbul nu poate să consume atâtea preparate, încât procentul asimilat să-i desvolte coarnele cum dorim noi.

În schimb sunt terenuri (cum sunt Carpații) unde cerbilor nu li se dă preparate și totuși au trofee capitale. Care să fie oare acel factor care în aceste regiuni desvoltă coarnele ?

După părerea mea, cum fiecare regiune (fiecare mediu) are flora și fauna ei caracteristică, în acele regiuni trebuie să crească plante care conțin mineralele necesare astfel prelucrate, încât cerbul le poate asimila în între-

gime sau în proporții mai mari. Care sunt aceste plante nu știu, dar nu cred că o știe nici alții. Dar chiar dacă am cunoaște aceste plante să nu credem că am descoperit America, că introducându-le la noi, vom avea factorii dezvoltării coarnelor, căci e știut că nu pentru fiecare plantă (nici pentru fiecare vânat) prieste orice sol și climă, cu un cuvânt „Mediul“. Se poate întâmpla ca plantele introduse să crească la noi chiar mai bine decât în patria lor de origină, dar cine ne poate garanta că compoziția solului nostru și clima regiunii noastre nu schimbă compoziția plantei introduse, care nu ar mai conține ceea ce dorim noi? Am arătat în alte articole cum de unele plante introduse la noi, cari în alte regiuni sunt preferate de vânat, la noi nici nu se atinge de ele.

Să atribuim climei Carpaților renumele mondial al cerbilor din Maramureș, superiori celor din Tatra sau a celor din Carpații sudici. Am da greș, fiindcă sunt cerbi capitali și în regiunile mlăștinoase ale Dunărei mijlocii din Ungaria: Cerbii cari se vânau pe vremuri în Bellye, aveau și ei renume mondial. Or clima acestei regiuni este fundamental diferită de aceea a Carpaților nord-răsăriteni.

Nemeskéri Kiss Géza, marele maestru al vânătorilor regale maghiare, ocupându-se de această temă atât de importantă, deduce că căpriorul oricât de rațional hrănit într'un teren perfect îngrijit, totuși scurmă cu piciorul caută ceva, caută un factor de care are nevoie la dezvoltarea coarnelor. Eu sunt de părere că caută rădăcini cari conțin mineralele trebuitoare la dezvoltarea coarnelor.

Tot Nemeskéri Kiss Géza dovedește cu date statistice, că cerbii cari trăiesc pe versantele bătute de soare în regiunile muntoase au coarne mai capitale decât cerbii cari locuiesc tot în acea regiune, dar pe versantele umbrite sau mai puțin expuse soarelui, deducând că acest fenomen se datorește razelor solare.

Soarele are mare înrăurire asupra sănătății vânatului dar cred că influența soarelui asupra coarnelor nu e directă, ci indirectă, cu alte cuvinte plantele cari cresc pe versantul însorit asimilează materiile minerale favorabile dezvoltării în mai mare câtime decât aceleași specii cari cresc pe versantul umbrit.

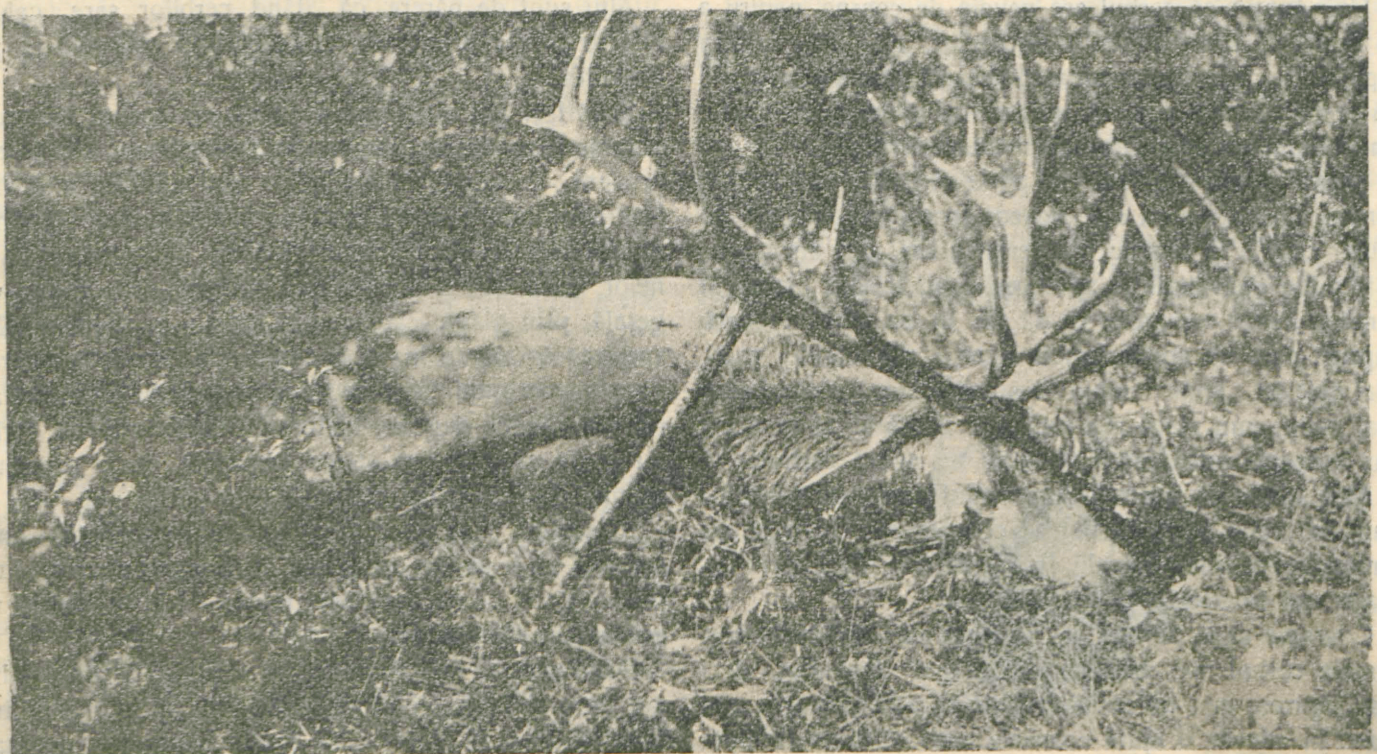
De aci nu trebuie trasă concluzia că ași sfătui să nu se dea vânatului sare, fosfați, calciu, etc. dar să nu așteptăm minuni cu hrană cumpărată în farmacii sau fabrici de chimicale. Cele mai bune fabricate le produce tot natura.

Încă ceva: Am citit într'o revistă vânătoarească din Ungaria, că Germanii fac apel către vânătorii din țările care au cerbi, rugându-i să le trimeată probe din sângele cerbilor vânați, ca făcând analiza să găsească explicația că cerbii rod coaja pomilor, aducând atâtea pagube încât Germanii ar fi hotărâți să distrugă specia. Eu cred că analiza ar trebui făcută și cu privire la factorii, pe cari îi căutăm noi, adică aceia cari dezvoltă coarnele.

Și de ce nu? Oare nu tot sângele hrănește și coarnele cerbului?

Public eele ce preced cu intenția de a da loc la o discuție sănătoasă, să îndemn să-și spună cuvântul acei vânători sau crescători de vânat mare, care au experiență. Cred că în primul rând ar fi chemat să-și de părerea D-l. Inginer Iuliu Wrbitsky, șeful ocolului regal de vânătoare pentru vânatul mare, care sigur are multă experiență și în această privință. Sigur că sunt și alții competenți în materie și dacă nu mă adresez nominal domniilor lor este că cu tot regretul nu-i cunosc.

Tema aceasta trebuie pe cât posibil lămurită și cum prin discuție se naște lumină, ar fi de interes comun să-și dea fiecare părerea asupra chestiunii, sau să procure material observativ.

Cerbul Marin Butculescu în altă poziție

Județul Caraș din punct de vedere vânătoresc și al pescuitului în apele de munte

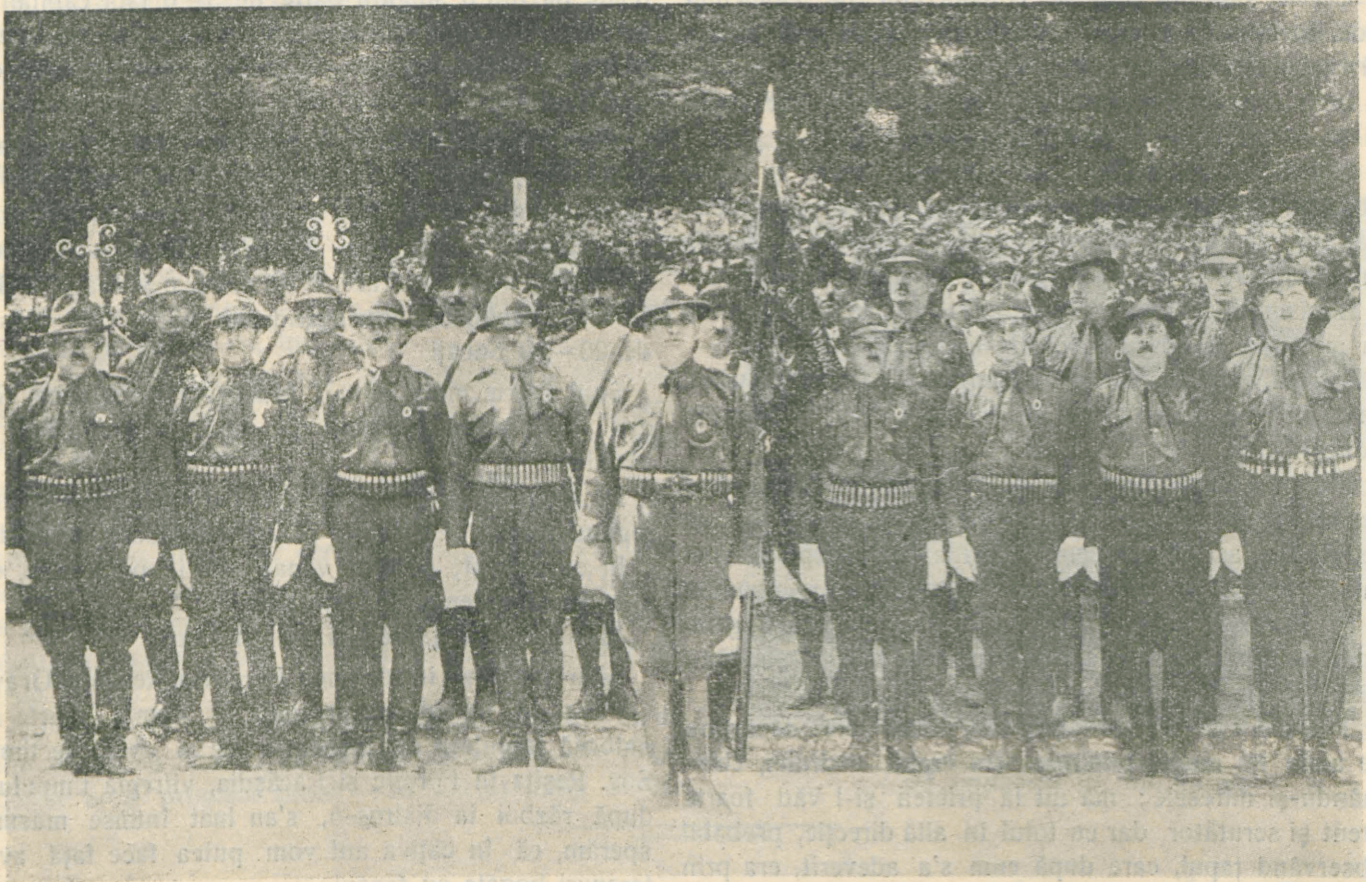
de **Dr. Ioan Bolboacă**
Inspector de vânatoare și pescuit
al Jud. Caraș.

Fiind rugat de gentilul Secretar General al U. G. V. R. d-l Colonel Dumitrescu, de a descrie Județul Caraș din punct de vedere vânătoresc și al pescuitului, îmi țin de o plăcută datorință a-i satisface cererea, bine înțeles după modesta-mi posibilitate, nefiind un mânuitor al condeiului de janerul distinșilor colaboratori ai Revistei Vânătorilor.

Mă voi bizui deci a reda obiectul mai mult ca un iubitor și adorator al naturii și al vânatului.

de Elveția României; Poate voi exagera, dar vor fi mulți cari îmi vor da dreptate.

Cred că d-l Brătescu Voinești, atunci când pescuia la păstrăvi în lacul Bohui era de aceeași părere și sunt sigur, că voi avea concursul d-sale, atunci când i-ași arăta că în acest județ mai sunt locuri pentru formarea păstrăvăriilor și în alte părți, dacă nu chiar așa de frumoase dar mult asemănătoare și prielnice pentru intensificarea acestei bogății naturale.

GRUPUL DRAPELULUI SOCIETĂȚILOR LE VÂNĂTOARE DIN JUD. CARAȘ

Zic iubitor al naturii, deoarece cred, că un adevărat suflet vânătoresc nu poate fi decât atunci când iubește natura.

Iubirea de natură te face să colinzi văile și munții, te face să admiri să iubești locuitorii băștinași ai acestei naturi, adevărat vânatul.

Ai regiuni cu frumuseți naturale, le îndrăgești, le colinzi, le umpli în lung și lat, devii vânător, dar vânător care numai în parte umblă de a-și satisface pasiunea sportivă, mai mult umblă de al ocroti, al spiona să-i prindă mișcările și zburdălnicia de fericirea libertății de care se bucură, ca poate nici o altă ființă pe pământ.

Județul Caraș din acest punct de vedere este un Județ ideal, deoarece cu suflet liniștit pot să-l numesc

Teritoriul Județului Caraș aproape 50% este acoperit cu păduri, parte proprietatea Statului, Comunelor, dar îndeosebi ale Societății U. D. R. și chiar și Comunitatea de Avere a Grănicerilor.

Păduri frumoase, bine întreținute, între cari recordul îl duce Societatea Reșița, a căror conducători nu sunt numai exploatare, dar și iubitori ai acestei bogății naționale.

Este o refacere sufletească să treci prin acești codrii seculari cu drumuri, poteci și cantoane bine amenajate, cu șerpuitoarele pâraie și izvoare cristaline, cari involuntar opresc drumețul, dar mai cu seamă vânătorul și vânatul, pentru ai răcori și a le reimprospăta puterile.

Clima este cât se poate de dulce și prielnică vânătorului, cu abstracție dela ierni mai grele și din când în când vânturi.

Din punct de vedere al vânătorului, Județul Caraș este bine amenajat, are vânat mare, nobil cum sunt cerbii, căpriorii, mistreții, în număr destul de mare, după ultima statistică în Județ sânt aproximativ :

Cerbi	200 — 250
Cerboaiice	700 — 800
Pui de cerbi	200 — 300
Căpriori roșii	1000 — 1200
Căprioare	1600 — 2000
Mistreți	600 — 800
Cerbi lopatari	2

Vânatul răpitor asemenea e mult, îndeosebi lupi, vulpi, jderi, pisici sălbatice, dihuri, etc.

Cerbii sunt în număr considerabil pe Domeniile Soc. Reșița, în afară de aceste în regiunea Bozovici, Gârliște, Ciudanovița, Maidan, Jitin.

Sunt și cerbi Carpațini și exemplare frumoase cu 14 și 16 vlăstare, de o greutate considerabilă.

Numărul cerboaicelor însă este prea mare și s'a și obținut autorizația de a pușca un număr însemnat, dar prin personalul ocrotitor, care va ști face distincția între bătrâne și tinere, respective degenerate.

Boncănitul a fost anul curent bun, semnalându-se în multe locuri și cu mulți rivali.

Țiu să amintesc un caz întâmplat cu mine însu-mi, care încă nu încercasem să chiem cerbul, în timpul boncănitului.

Era în amurgul unei zile din luna Septembrie, când eram cu un bun prieten la pândă de țapi; Ca de regulă mă așezai pe scaun cu arma jos, așteptând mai mult o priveliște vânătoarească decât vre-un rezultat.

Prietenul stătea la pândă cu arma gata de tragere, umblându-i ochii ca la viperă, în toate părțile așteptând biata victimă.

Trecuseră 2 ore de așteptare, când din depărtare se aude un muget puternic, era craiul codrului, chie-mându-și miresele; mă uit la prieten și-l văd foarte atent și scrutător, dar cu totul în altă direcție, probabil observând țapul, care după cum s'a adevărit, era prin apropiere.

Eu însă — să mă ierte și de data aceasta iubitul meu prieten Nicolae, — îmi scot scoica și încep după lecțiile luate dela pădurarul Piper, a boncăni. La boncănitul meu, în primul moment, în loc de răspunsul cerbului aud prietenul zicându-mi „dracii să-ți ia scoica că îmi fuge țapul, în loc să pânđești țapul, umbli după potcoave de cai morți“.

Taci măi Nicolae, lasă-mă să-mi fac plăcerea și încep din nou a boncăni; spre surprinderea prietenului, dar și a mea, aud că craiul îmi răspunde; eu boncănesc, dar cu un ton două mai sus de cât el și el î-mi răspunde. Il auzim cum frânge crăcile și precaut să apropie de presupusul rival, mi-a succes să-l aduc până la o distanță de 15 pași, era frumos, mare 16 și cu furie își căuta rivalul, care însă era bine ascuns.

Prietenul emoționat, — dar tot așa și eu, — îl priveam

cu nespūsă bucurie; Era primul cerb chie-mat și prea frumos, ca după ce l'am admirat, să nu-l las să mai domineze codrul său iubit.

Fără discuție, grosul terenurilor de cerbi se găsește pe Domeniile Soc. U. D. R., unde-și au o îngrijire și ocrotire, însă mai sunt și pe alte terenuri, proprietatea Soc. de vânătoare, cari încep a se îngriji de acest nobil vânat. Aceste terenuri ar fi în regiunea Bozoviciului, Jitin, Gârliște, Maidan, Ciudanovița.

În regiunea Almăjului, prin terenurile numite „Zăbăl“, ni s'au semnalat 2 cerbi lopatari; regiunea ar fi prielnică și s'ar renta dacă s'ar aduce încă o pereche pentru a se înmulți.

Pentru căpriori roșii, regiunile sunt bogate, abstrăgând de domeniile Reșiței, vânătoarele de țapi în părțile Berzasca, Bicăr, Cârnecea etc., este o plăcere, dar vânătorul să aibă picioare și inimă bună, apoi poate da într'o singură parte de 5—6 țapi capitali; în general cei mai frumoși țapi în această regiune se găsesc, datorită organizației bune a Soc. de vânătoare din Berzasca.

Adevăratului vânător îi plac mai mult vânătoarele la mistreți, poate și din motivul, că aici pușcă cu mai puțin sentimentalism; Din acest punct de vedere Carașul are regiuni, — Dognecea, Vărădia, Berzasca, Maidan, Cârnecea, unde nu arareori dă peste o întregă „hâță“, cum zic bănățenii, înțelegând sub hâță, câte o turmă de 20—30 bucăți.

Sunt foarte mulți solitari îndeosebi în regiunea Vărădiei, cari foarte adeseori au pus „la sănătoasă“ pe vânători.

Pe lângă o îngrijire rațională s'ar putea crea în unele regiuni terenuri excelente pentru vânătoare de mistreți.

În ce privește celălalt vânat, epuri, potârnicchi, etc., sunt în abundență în toate părțile.

Mai puțin se găsesc fazanii și sitarii.

Sitari mai mult în regiunea Berzovia, Reșița și Oravița. Păcat că fazanii se prezintă în număr foarte mic, datorită faptului, că fazanăria ce o avea pe timpuri Soc. Reșița în Forotic și Răcășdia, vitregia timpului de după război ia distrus-o, s'au luat întinse măsuri și sperăm, că în câțiva ani vom putea face față având terenuri bogate cu fazani.

Trecând la bogățiile apelor de munte, trebuie să constat, că dacă organele competente nu ne vor da tot concursul, vom avea ape curgătoare și cristaline dar fără locatari.

În județul Caraș, în afară de Soc. Reșița, care are păstrăvării modern instalate la Vălig (Clause), Iacul Bohui și Comarnic, în alte părți instalații nu sunt, însă locuri, cari pe lângă frumusețile naturale, pe lângă o îngrijire și reimprospătare a păstrăvului, ar deveni unele din cele mai bogate regiuni.

Astfel ar fi regiunea în hotarul comunelor Borloveni Noi și Vechi, Valea Almăjului, Prigor, Rudăria, Prilipăți și Valea Sirenei din pădurele Statului pendente de Ocolul silvic din Berzasca, Văi cari pe un adevărat pescar îl țin locului zile întregi, admirând cascadele și locurile cari atât de prielnice ar fi pentru păstrăvi.

Neglijența trecutului a adus această stare, se pescuia fără nici-o reglementare sau controlă.

În afară pe pârâiașele de munte, râurile Nera și Carașul sunt abundente cu pește alb, asemenea și lacurile, aparținătoare Soc. Reșița, în Oravița și Dognecea;

Avem toată nădejdea, că vom obține concursul celor de bine și în câțiva ani vom putea arăta d-lui Brătescu Voinești că și în alte locuri va putea prinde păstrăvi, nu numai în lacul Bohui.

S'au luat măsurile pentru înființarea Soc. de pescuit în regiunea Almăjului și ar fi de dorit că Soc. Reșița să pue bazele unei păstrăvării și în regiunea Socolarului pe valea Beului, unde sunt păstrăvi mai frumoși, ca în lacul Bohui.

În județ există 60 de Soc. de vânatoare cu aproximativ 1000 membrii, Societăți cari încep a se reglementa și organiza bine, sperăm că în forma aceasta vom putea înfrâna și braconajul.

Nu pot trece cu vederea cu această ocazie indolența organelor oficiale, îndeosebi a jandarmariei, care mai multă râvnă trebuie să aibă în combaterea braconajului.

Pentru a atrage atenția vânătorului și la alte sporturi vânătorești mai distractive și pentru lumea nevânătorească, în județul Caraș, — cu prețiosul concurs al d-lui Grigore P. Carp, membru în Cons. Sup. Vânătorească precum și a Societății Reșița și cărora și pe această cale suntem mulțumitori —, s'au pus bazele concursurilor de tir la porumbei vii, lut, bile;

Aceste concursuri au avut loc în Oravița 2 ani consecutiv cu un rezultat moral frumos. Îți era mai mare dragul să vezi vânători țărani cum trăgeau la bile, încât storceau admirația și străinilor participanți.

Avem nădejdea, că dacă în viitor și marii noștri combatanți la tir ne vor cerceta aceste concursuri, vor putea creia — după spusele d-lui Carp —, în Oravița un centru de tir, cu atât mai mult că deși începători totuși în acești 2 ani am avut premii în valoare de peste 50.000 Lei.

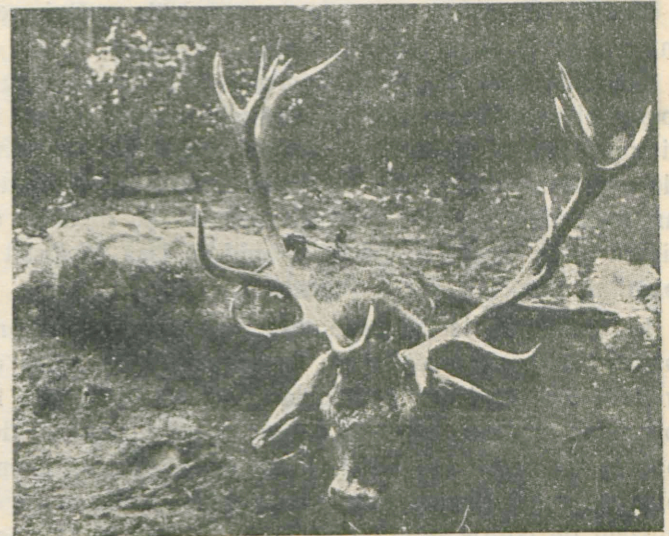
Nu pot trece cu vederea fără să nu amintesc și de falnicul nostru Munte, de Muntele Semenici, care după spusele unui profesor turist — în același timp și vâ-

nător —, din Berlin, zicându-mi „D-le D-voastră nu știți să apreciați acest munte, cu aceste adevărat poetice priveliști și terenuri potrivite vânatului“.

Avea dreptate acest profesor și îi dau toată dreptatea că ai noștri nu s'au prea ocupat de acest Munte. Pot însă să-i comunic — acum după 2 ani, — pe această cale, că Muntele Semenici s'a dat puțin, dar totuși ceva din dreptul lui. S'a format o Societate turistică, cu vânatoare la bază, care a construit un drum de automobil până sus pe muntele Semenici. — La anul se va contrui o cabană pentru cel puțin 40 persoane, cu un mic restaurant, Inspectoratul de vânatoare va pune bazele unei case vânătorești și sperăm că în ajungerea scopului de a reface și Semeniciul, vom avea concursul organelor noastre superioare, a Soc. Reșița, — care și până acum a făcut mult, cum și a Comunității de Avere.

Inchei articolul meu cu aceia, că Județul Caraș merită din punct de vedere vânătorească o mai mare atenție și asigurăm pe toți vizitatorii că nu vor regreta cercetând aceste regiuni frumoase și pitorești.

Oravița, la 20 Noembrie 1933.

Cerb împușcat în jud. Caraș

Gypaëtus barbatus — pasărea legendară

de Silvia de Spiess

Conducătoarea Secțiunii Ornith. a
Oficiului Vânătorilor Regale

Re numitul scriitor și fotograf de subiecte din natură, suedezul Beugt Berg, și-a propus să observe și să fotografieze, vulturul cu barbă, „Smeul sburător cum îl numește el. El n'a cruțat timp și cheltuială, călătorind din țară în țară, până ce în sfârșit a descoperit în Himalaia, într-o regiune minunată de munte și în mijlocul unei faune bogate, această pasăre rară. Beugt Berg reușise chiar să descopere un cuib așezat pe peretele abrupt al unei stânci fapt ce l'a determinat să se reîntoarcă în Europa pentru procurarea unei nacele de balon, în care să se poată coborî, atât el cât și credincioasa lui însoțitoare, până la înălțimea cui-

bului. Nacela a fost camuflată cu grijă și au stat zile întregi în ea, pentru a fura cu aparatul fotografic scene din viața acestei păsări legendare, în scopul de a scrie o carte, care formează un volum demn în șirul operelor lui Beugt Berg.

Mulți alți scriitori au vorbit deasemenea despre această pasăre măreață cu același entuziasm. Specificul existenței sale și influența pe care o are această pasăre asupra moralului omului, atât prin sborul cât și prin mișcările sale, se poate vedea în toate descrierile.

Știm de altminteri cu toții ce însemnează emoția în fața cerbului (Hirschfieber), când deodată, un stăpân

al codrului secular, se oprește în fața noastră și printre crăcile tufelor, deasupra capului său strălucesc vârfulurile albe ale coarnelor sale. O senzație care ne influențează asemănător, resimțim și la apariția și dispariția neașteptată a „Crucei sburătoare“ cum denumește Otmar Reiser, cercetătorul Bosniei, conturul vulturului cu barbă în sbor. Dar impresionează și străfulgerarea galbenă și ruginie a penajului acolo sus pe fondul cerului albastru în mijlocul naturei sălbatice și romantice.

Cât de rară și impresionantă este apariția lui și în România.

Din comunicările din secolul trecut reese, că vulturul cu barbă a fost întotdeauna reprezentat în regiunea Carpatină și că pe câmpul dela Brașov au fost văzute chiar mai multe exemplare. Stâncile sălbate sfârtecate și brăzdate de prăpăstii, ale Bucegilor și Piatra Craiului au fost cu siguranță adequate să le servească drept patrie. Mai știm încă, printre altele, că chiar în regiunea Băilor Herculane într'o peșteră din piatră calcaroasă, cuibărea o pereche de vulturi cu barbă. Aceasta însă datează de foarte multă vreme.

Se spune că, expunerea de cadavre otrăvite a făcut multe victime printre vulturii cu barbă.

Înainte de război, cu toate investigațiile tatălui meu, nu s'a văzut și nu s'a auzit nimic despre ei.

Deodată însă la 20 Septembrie 1927 tatăl meu a putut observa împreună cu Conte Eugen Teleki în timpul când se găseau pe terenul regal de vânătoare dela Retezat, doi vulturi cu barbă tineri, la măruntă aruncate dela un urs. Vulturii roteau, la distanță de tir cu alice, peste ei, până ce unul se lăsă înfârșit la pământ, pentru a lua o șopărlă,

În același an, la 20 Decembrie, un țăran trecea prin partea sudică a trecătoarei Turnu-Roșu, cu arma de vânătoare, când pe neașteptate sboară deasupra lui o pasăre enormă. Săteanul trage în ea și iață că doborâse un vultur cu barbă. Acest vultur este un exemplar splendid bătrân, care se găsește actualmente în muzeul de istorie naturală din Sibiu. Penajul său are acel colorit galben ca de pucioasă și ruginie — atât de comentat la vulturul cu barbă — care a pricinuit și aci cercetări.

D-l Profesor Alfred Kammer a făcut deci următoarele cercetări:

În primul rând a muiat o astfel de pană în acid clorhidric, o a doua în soluție alcalină și ambele s'au albăstrit la proba cu fierul.

O a treia pană a spălat-o cu bezină, a patra cu apă caldă și săpun și în ambele cazuri penele s'au albit. Atât în benzină cât și în apă cu săpun se găsea un reziduu de culoare brună (materie cornoasă ruginie) care reacționează la proba cu fier, albăstrindu-se.

A cincea pană a fost așezată de Profesorul Kammer, între 2 foi de hârtie, a trecut cu fierul cald peste ea și astfel a rămas pe hârtie o urmă grasă de culoare brună în forma penei. Acest colorit al penajului — după cum știm — îl au aproape toți vulturii cu barbă bătrâni care trăesc în libertate. În captivitate însă, pierd acest fard de rugină sau nici nu-l primesc, dacă au fost crescuți în captivitate. O singură dată s'ar fi co-

lorat în ruginiu, un vultur cu barbă ținut într'o grădină zoologică oarecare, așa zicând peste noapte.

Pene albe dela exemplare crescute în captivitate n'au reacționat la proba cu fier și materia cornoasă, așa numita pudră (la microscop: bețișoare și particule rotunde) nu este colorată.

În libertate, probabil că aceste păsări, primesc sub o influență oarecare, în grăsimea din glandele târtiței o combinație ce conține fier, pe care — după cercetările profesorului Kammer — o întind cu ciocul peste penaj; astfel că pudra și grăsimea târtiței, formează „fardul“ penelor.

* * *

Dela întâmplările arătate mai sus, nu s'a vânat în România nici un alt vultur cu barbă.

Personalul vânătorilor Regale este special instruit pentru a veghea asupra acestei sburătoare rare.

La 30 Martie 1932 a văzut un vânător pe terenul Retezat la Gura Apei un vultur cu barbă capital, care a trecut în sbor la 500 m. Pieptul era aproape alb iar la penele cozii și la aripi, lipsea câte o pană. Așa dar o pasăre după perioada clocitului.

Anul acesta s'a observat chiar la 20 Ianuarie, un vultur cu barbă, iarăș deasupra teritoriului Retezat. A trecut însă așa de sus, încât nu se putea observa dacă este un exemplar tânăr sau bătrân.

Acesta precum și acel împușcat la trecătoarea Turnu Roșu, la poalele munților Făgăraș, treceau deasupra Carpaților, chiar în perioada clocitului.

Clocesc oare vulturi cu barbă pe aci? este admisibil. Unde însă, nu se poate preciza numai bănuiala la acești sburători formidabili și neobosiți, cărora nu le este greu să facă o mică excursie până la noi chiar dacă stau în Balcani.

Spre exemplu, în Septembrie 1931 d-l Capitan de Cavalerie Iglody a putut observa în timpul unei vânători de baltă pe lacul Razelm în Dobrogea, departe de regiunea muntoasă, în mod cu totul neașteptat, un vultur cu barbă enorm, deasupra apei și stufului, descriind cercurile sale majestuoase, până a dispărut spre Sud. Pieptul său galben și barba lui de capră n'au lăsat nici o îndoială asupra identificării sale, astfel că are siguranță că a fost un *Gypaetus barbatus*,

În Luna August a anului acesta au sosit iarăș vești asupra apariției vulturului cu barbă în terenul Regal Retezat și în munții Făgărașului.

Nu pot să trec și ocaziunea aceasta, fără a întreba: N'au fost văzuți și prin alte terenuri de vânătoare vulturi cu barbă (*Gypaetus barbatus*)?

Noi căutăm, cercetăm ne stricăm ochii căutând această pasăre minunată și socotim drept o întâmplare extraordinară, când ni se aduce vestea că a fost văzut un exemplar de acesta.

Și totuși:

La Sibiu se instalează în piața gării o panoramă de cea mai ordinară speță. Poze în culori pe frontispiciu, arătau elefanți și lei, însă în interiorul întunecos, te împiedecai mai întâi de găini de casă care umblau libere pe acolo, proprietatea d-lui Director. Apoi o

serie de colivii cu Bufnițe, ținute pentru schimburi în natură. Doi urși orbi în cuști strâmbe, câțiva lupi, un vultur pleșuv cu ghiarele stricate, un berbec cu 4 coarne un viezure scos de curând din vizuină, care purta încă rănile proaspete ale mușcăturilor de câini; câteva maimuțe; soareci albi; o pisică de Angora și într'o colivie de un metru pe latură, ceva cenușiu cu

penele sburlite. Ghiarele sunt anormal de mici, iar ceafa pare a fi lipsită de mușchi deoarece pasărea nu-și poate ridica capul. Mă privește numai de jos în sus sărmana pasăre, scoțând în același timp sunete tremurate, moment când i se vede și barba de capră..... este în adevăr, literalmente, un vultur cu barbă (origină necunoscută),

Pulberea Record Hasloch pentru Alice

de Maior Schneider-Snyder Roland

Pulberile „Fasan“, „Jagdkönig“ și „Olympia“ dela Hasloch, sunt bine cotate și cunoscute la noi.

Pulberea „Fasan“ este o pulbere compusă, pe când „Jagdkönig“ și „Olympia“ sunt nitroceluloză curată. „Fasan“ poate fi dozată cu măsura, pe când celelalte două impun cântărirea exactă cu balanța farmaceutică, întocmai ca toate pulberile de nitroceluloză pentru alice sau glonț.

De sigur că din considerente de economie, majoritatea vânătorilor preferă să-și facă ei însuși cartușele. Or cântărirea cu balanța de precizie este o operațiune care ia mult timp și devine plictisitoare, chiar dacă dispui de o atare balanță.

Pulberea „Fasan“ are tendința de a se fărâmița în praf, întocmai ca cea engleză E. C. No. 3 și ca pulberea engleză „Schultze“.

Pulverizarea este de neînălțurată când pulberea este supusă la scuturătură; însă ea determină variațiuni simțitoare în presiunea gazelor de deflagrare.

Din aceste considerente, bineînțeles că vânătorii ar prefera o pulbere fără fum, care posedând toate calitățile nitrocelulozei, ca *Rottweiler*, *Olympia*, *Weidmansheil*, *T franceză*, etc., să se poată doza practic fără balanță, ci numai cu măsura, întocmai ca pulberea neagră.

Soluția problemei nu putea fi găsită, decât prin fabricarea unei pulberi de nitroceluloză cu greutate specifică redusă. O atare pulbere este pulberea „Record“ Hasloch pentru alice.

Această pulbere complet gelatinizată se prezintă sub aspectul de foite în pătrățele de culoare neagră, absolut nealterabilă la influențele atmosferice, iar calitățile sale balistice sunt cel puțin egale cu a celor mai superioare pulberi în pătrățele.

Pulberea „Record“ a căpătat certificate de laudă din partea standurilor de încercare din Wansee și Neumanswalde.

Incercăturile prescrise de fabrică sunt:

	Calibru 12	Calibru 16	Calibru 20
Pentru capse obișnuite :	2,1	1,8	1,55
„ „ Gevelot :	2,0	1,7	1,45
Alice	33-35	28-30	23-25 gr

Incercările făcute de mine s'au extins numai asupra calibrului 12, cu tuburi de 65 și 70 mm. și pușcă pentru tir de porumbel. Prin aceste încercări am căutat să stabilesc cea mai potrivită încercătură pentru a ajunge la efecte optime.

Am ajuns la maximum de efect cu 2 gr. pulbere și 35 gr. alice pentru tuburi de 65 mm; pe când pentru tuburi de 70 mm, cu 2.05 gr. pulbere și 36 gr. alice de 2¹/₂ mm sau 37,5 gr. alice de 3¹/₂ și 4 mm.

La tuburi de 70 mm, întrebuițez bure de 16 mm. grosime, pe când la tuburi de 65 mm. bure de 10 mm.

Pe ambele părți ale burei pun o rondelă de carton

dă 1 mm; cea de pe pulbere pentru a evita contactul acesteia cu grăsimea din bură, cea de a doua pentru ca alicile să nu se imprime în pâsla burei.

Tuburile întrebuițate au fost acele Marca U-roșii, cu capse gevelot.

Încercând cu aparatul Blitz-Olympia sistem Huber, care permite excepțional de precisă măsurare, timpul de încărcare cu pulbere a 100 cartușe nu depășește 25 minute, întocmai ca la pulberea neagră. Aparatul este solid și ieftin; îl recomand tuturor vânătorilor, cari ard multe cartușe și armurierilor.

Noi suntem însă restrânși numai la pulberea Walsrode, care nu îngăduie măsurarea decât cu balanța farmaceutică.

Ar fi de dorit ca Uniunea, reprezentând interesele vânătorimeii să intervină ca monopolul să introducă și pulberea Record, care nu se vinde în Germania mai scump ca Walsrode.

Este doar cunoscut că fiecare țevă de pușcă își are caracteristecile ei, deci nu dă cele mai bune rezultate cu orice pulbere: O țevă, care permite lovituri excelente cu Rotweiler Weidmansheil, va da rezultate mult mai slabe cu altă pulbere. De aci concluzia că este un *non sens* de a constrânge pe vânător la întrebuițarea unei unice pulberi, cum e cazul la noi cu Walsrode.

În special la vânatul mic ar fi de dorit să dispunem de pulberea „Fasan“. Ea se încarcă cu măsura întocmai ca și pulberea neagră, presiunea gazelor și progresivă și provoacă un recul temperat; este nealterabilă și ieftină, atât timp cât taxele de monopol nu ar clasa-o ca articol de lux.

Țin să insist asupra acestui punct, deoarece vânătoarea fiind considerată ca factor economic important, nu pot concepe ca materialele de recoltare a acestei bogății să fie tratate ca obiect de lux. Atunci tot așa de bine s'ar putea pune taxă de lux pe uneltele meseriașilor.

Concepția, ce mai persistă încă în mintea atâtor persoane, că vânătoarea ar fi un sport feudal de lux este fundamental falsă.

Dar nu e suficient a trâmbița de 2—3 ori pe an prin Radio în lumea largă importanța economică a vânătoarei în România, pe când taxele de vamă și monopol a munițiilor ridică pentru vânători prețurile acestora la rangul de obiect de lux.

Și așa vânătoarea, privită în mod greșit ca sport de lux feudal, este destul de lovită de taxe pentru arme, permis de vânătoare, în afară de cheltueli de transport îmbrăcăminte, etc.

Cum ar putea astfel ajunge pe piață un iepure sau alt vânat cu preț *normal*, când și negustorul trebuie și el să trăiască!

Cele ce preced motivează deplin, de ce se cere pentru vânătoare factor important economic, sprijinul corespunzător al Autorității de Stat.

SCRISOARE DESCHISĂ

Iubite D-le Director General
al Vânătoarei,

Avem o lege pentru protecția vânatului, o lege pe care cei puțini o respectăm și căutăm să facem să fie respectată. O lege care prin instituțiile ei, creează posturi de inspecți de vânătoare județeni și regionali, și de paznici de vânătoare publici, prin prevederile legii, posturi onorifice, ca atari în mod inherent puțin solicitate.

Totuși domnule Director, trebuie să recunoaștem cu surprindere, că prin aceste vremuri materialiste și atât de schimbătoare, — dacă nu mai des, însă cel puțin la fiecare schimbare de regim, — se găsesc numeroși solicitanți, pentru aceste inspectorate, ca să nu mai vorbim de paznici publici de vânătoare, cari sunt în anumite regiuni mai numeroși de cât vânătorii și din cari nici unul la sută nu își fac datoria.

În urma deosebitei încrederi ce mi-a acordat Ministerul de Agricultură și Domenii Serviciul Vânătoarei, încredințându-mi apărarea intereselor acestui minister și serviciu ca avocat onorific pe întreaga țară, întâmplarea a făcut ca să mă lovesc în numeroasele procese de contravenție la legea vânatului, de acte și fapte, cari mai întâi mi'au provocat surprindere și în urmă indignare.

Nu voi face aci nici un rechizitor, nici o jalbă și nu voi pronunța nici nume, scriu aceste rânduri numai și numai pentru a vă atrage atenția, pentru a face, nădăjduiesc în viitor să se procedeze cu mai multă prudență la încredințarea unor delegații și unor cărți de recunoaștere, cari mai ales atunci când sunt onorifice,

trebuie încredințate la persoane, cari să fie la înălțimea atribuțiilor, din ori și ce punct de vedere, pentru a nu mai compromite în viitor o instituție tânără și care are nevoie de prestigiu.

Trebuie să facem să dispară obiceiul proceselor verbale de compelezență sau cu scopuri speculative și mai ales să nu mai amestecăm politica în birourile inspectoratelor de vânătoare, cari eliberează cu atâta ușurință permise de vânătoare electorale și dă aprobări de arendarea dreptului de vânătoare, luând de criteriu culoarea politică.

Avem nevoie de inspecți de vânătoare, vânători cari să poată cunoaște un șoim de milan, cari să știe că la munte se trage cu glonț iar nu cu poșuri, în fine care să fi dat un examen de vânător.

Avem nevoie de inspecți de vânătoare în afară de ori ce influențe, de oameni cu independență morală și materială, element strict necesar și paznicilor publici.

E trist și atât de dezagreabil, când vedem reprezentanții noștri ajunși pe băncile acuzării, când constatăm în dosare acte cari dovedesc că și'au îndeplinit funcțiunea într'un mod atât de puțin onorific.

Dau aceste rânduri pentru a vă atrage atenția, pentru satisfacția celor puțini, cari din pasiune și prietenie pentru dumneata am dat și vom da obolul nostru, căutând să facem respectată și cât mai justă această Lege pentru Protecția Vânatului, obiect de bârfeli și ironii de multe ori juste și cari cad din păcate pe capul tuturor.

Primește te rog asigurarea prieteniei mele,

MATEI SEULESCU

Avocat

Accidente de vânătoare

Fotografia de mai sus căzându-ne întâmplător în mână fără să știm pe cine reprezintă, o p blicăm totuși pentru a arăta încă odată și în mod principal că și astăzi mai există încă vânători și mai tineri și mai bătrâni, cari neglijează măsurile de prudență câte odată elementare.

În adevăr este permis oare ca un vânător adevărat

și cu experiență să ție armele în mână, chiar descărcate fiind, în modul cum o fac vânători din stânga fotografiei și primul din dreapta?

Nu suntem îndreptățiți a presupune că și în timpul pazei sau în cursul vânătoarei pentru ași aprinde o țigară, pentru a se întrema cu o înghițitură de cognac acei domni sunt capabili a proceda la fel cu armele lor?

Și atunci să ne mai mirăm oare când vedem în cazul cel mai bun camarazi cu mâinile șchilodite dacă nu și mai rău?

Cât de ușor și în ce mod se poate în cazul de mai sus întâmpla un accident cu urmări grele, o știm toți vânătorii, prin câinele care sare la stăpân gudurându-se printr'o mișcare greșită sau printr'un defect al armei (trăgace prea sensibile) etc.

ȘOMCUȚA MARE

Societățile de vânătoare afiliate U. G. V. R., precum și membrii noștri sunt rugați a nu mai trimite U. G. V. R. sume de bani prin administrațiile financiare de oarece încasarea lor prin Casa de Depuneri și Consemnațiuni ne cauzează multă pierdere de timp, alergături și mai ales cheltuieli de timbre pentru diversele petiții din cauza formalităților complicate.

UNIUNEA

Higiiena și îmbrăcămintea vânătorului

(URMARE)

de Locot. Mireea Bârzănescu

Încălțăminte constituie partea cea mai importantă din îmbrăcămintea vânătorului. Cari din noi nu și-a pierdut rostul unei zile de vânătoare, ce promitea a fi frumoasă, din cauza unui bocanc rebel, strâmt, rău ajustat, ori a apei luată în mod gratuit la galoș?

Bocancul din piele de iuft, bizon sau blanc, este încălțăminte obișnuită a vânătorului. El trebuie să fie destul de solid lucrat, dintr'o piele deasă și unșuroasă impermeabil la umezeală și pe cât se poate ușor.

Chiar vara întrebuițat, bocancul trebuie să aibă talpă destul de groasă (talpă dublă), spre a împiedeca bătăturile dureros al tălpii piciorului. Spre convingere, încercați proba contrarie!

Roua și zăpada în special, atacă pielea pe care o pătrunde repede, deaceia încălțăminte trebuie bine îmbibată cu unsoare, înainte de a pleca de acasă. Se fac bocanci căptușiți cu bășică de porc, sau gutapercă, pentru a fi Complect impermeabil, prezintă însă dezavantajul că uscându-se, bășica se scorojește producând eroziuni. Un bun bocanc se obține din piele de iuft, croită dintr'o singură bucată, fără cusături multe (bocancii de ski).

În ultimul timp, industria românească de pielărie a reușit să obțină iufturi unșuroase, asemănătoare celor rusești dinainte de război. Este bine să nu ne scumpim la achiziționarea acestui prețios requisit — căruia îi încredințăm o mică parte din mulțumirea noastră în teren — și acei ce-au oftat cândva scobindu-se în buzunare de 1600—1800 lei pentru a-și cumpăra câte o pereche de bocanci din renumitele fabrici Bally (Elveția) sau Crocket-John (Anglia), nu au avut ce regreta, căci i-au purtat ani de zile. Cred că sunt cei mai buni bocanci de vânătoare; scumpi ce-i drept, dar incomparabili ca durabilitate și construcție. Sunt buni la șes cași la munte — Trupele noastre de munte, au adoptat bocancul „Bally cu ținte și măsele de oțel.“

Din câte știu, Sibiul deține locul de frunte în industria bocancilor de vânătoare.

Pentru munte, pe timp uscat, se preconizează încălțăminte cu talpa de sfoară împletită. Este bună la cățărări, chiar pe teren stâncos, iar mersul cu ele nu produce șgomot, mai ales pentru vânătoarea la apropiat.

La baltă, cismele înalte peste genuchi, de iuft sau de cauciuc, atunci când nu intră apa în ele, sunt foarte bune — Primele sunt cam greu de realizat, necesitând un specialist — și aceștia sunt cam rari. Cele de cauciuc sunt mai puțin rezistente și cam călduroase vara. La cumpărarea lor ne putem uneori păcăli, dând peste un stoc vechi de cauciuc răscopt — Cauciucul proaspăt este puțin umed la pipăit și are un miros caracteristic. Se conservă bine la întuneric, unse bine cu pudră de talc și ținute într'o cameră ferită de variații mari de temperatură. La noi cele mai eficiente sunt cele cehoslovace, produse de fabrica Bata. Costă aproximativ 650 lei, cele americane sunt de 2-3 ori mai scumpe.

La becașine vara niște ghetete vechi — dacă îți dă

mâna să te uzi — sunt sficiente, iar primăvara și toamna cisma scurtă de caucic este necesară și te scutește de băile de nămol spre bătrânețe.

Iarna pe timp geros și uscat, șoșoni obișnuiți încălțați direct peste 2—3 perechi de ciorapi de lână sunt călduroși. Pe zăpadă moale și pe udătură, bocanci sau cisme scurte de cauciuc peste ciorapi de lână

Oricare ar fi încălțăminte aleasă, ea trebuie dinainte ajustată pe picior pentru a înlătura accidente neplăcute ca: opăreală, umflături, bătăături, eroziuni, degerături etc. Bocancii noi fiind tari, este bine să-i ungem des și să-i purtăm până se lasă pe picior, înainte de a pași în teren.

Rețete de unsoare pentru încălțăminte de piele:

1) Seu curat	500 gr.	} Se amestecă împreună în timpul fierului, apoi se lasă să se răcească. (Din manualul vânătorului, de Cornescu).
Untură de porc	125 „	
*) Ulei de terbentin	60 „	
Ceară galbenă	60 „	
Undelemn bun	60 „	
2) Ulei de in	10 părți	} Se amestecă pe foc împreună.
Ceară galbenă	1 parte	
*) Ulei de terbentin	1 „	
3) Ceară galbenă	125 gr.	} Se t. pesc și se amestecă pe foc împreună.
Seu de oae	125 „	
Rășină	5 „	
Undelemn	500 „	

În comerț se găsesc niște uleiuri speciale, de fabricație străină pentru uns și impermeabilizat pielea, dar sunt costisitoare. Indigen avem unsoarea produselor Schmol din Brașov și uleiul Eg-Gü pe care le găsim foarte bune.

Încălțăminte nu trebuie să nănsă, până ce pielea nu este complect uscată. Aceasta se usucă la aer, nicidecum după sobă sau pe cuptor, căci se strică repede. Cismele sau bocanci ce-au fost udați și nu mai pot fi încălțați, vor fi tratați după cum urmează: Se bagă în încălțăminte udă hârtie mototolită și i se dă foc. Cenușa o lăsam înăuntru. Cisma sau bocancul intră deacum cu ușurință în picior. (Din Almanahul Vânătorului).

— Pentru a acoperi gambele picioarelor, vara, primăvara chiar și toamna când nu e prea frig, se recomandă jambierile de pânză groasă impermeabilă (prinse cu șireturi sau 2—3 catarămi). jambierile de piele obișnuite, moletierile sau cismele nu se ajustează pe picior, că împiedică jocul liber al mușchilor pulpei.

Pentru iarnă — am spus-o în articolul precedent — pantalonul lung și larg de ski, ce se leagă jos pe gleșnă, deasupra bocancului, scutește întrebuițarea jambierelor.

Alimentația

Alimentația ocupă un capitol important în igiena vânătoarească. Modul de alimentație, determină într'o oarecare măsură, dispozițiile fizice și psihice ale omului de sport. Ea joacă un rol considerabil în dezvoltarea

*) Atenție la foc fiind inflamabil!

maximului de energie, cunoscut fiind, că alimentele produc căldură animală și energie mecanică. Față de travaliul zilnic obișnuit, o zi activă de vânatoare, poate să răpească individului, un surplus de 1000—2000 de calorii. Energia pierdută, reclamă ca și un motor termic, combustibilul necesar la funcționare.

Vânătoarea se poate diviza în două categorii de exerciții:

1. Exercițiu muscular datorită efortului fizic făcut.
2. Exercițiu de radieră, caracterizat prin pierderea unei cantități de căldură animală, datorită diferenței de temperatură a mediului înconjurător,

Această clasificare ne indică regula de alimentație: pentru exercițiile musculare alimente producătoare de glucoză, zahăr, feculente, făinoase, iar pentru compensarea căldurii pierdute: alimente grase s'au hidrocarbodate: șuncă, ouă, unt, ciocolată, brânzeturi etc.

Ca titlu de informație, iată câteva păreri autorizate în materie de alimente:

Dr. Tissie: „Hidrocarbonații și grăsimile (zahăr, pâine feculente, unt, ciocolată, slănină, nuci, migdale, smochine, struguri. etc.) joacă rol principal în timpul lucrului. Prin cărbunele lor ele întrețin combustia, căldura și mișcarea. Albuminoidele (carne, pește, șuncă, ouă, etc.) trebuiesc administrate înainte de efort pentru a prepara mușchiul și după efort, pentru a-l repara“.

Dr. Pierre Larue: „Pentru cine vrea să întârzie oboseala, să excludă carnea din regimul său alimentar, în timpul exercițiului fizic. Cel mai succulent beefsteak, conține creatină, xantină și toate celelalte produse ale oboselei musculare.“

Dr. Labbé: Recomandă ciocolată, care pe lângă valoarea sa nutritivă superioară, are proprietăți excitante datorită theobrominei ce o conține. Deasemeni ouăle, iar pentru timp rece grăsimi, în lipsa cărora, organismul va fi forțat să-și producă căldura și din albuminoide, având drept consecințe oboseli și fenomene de autointoxicație.

Dr. I. Lascar: Nimic nu va putea înlocui cu folos fructele zaharate și făinoasele, din regimul alimentar consacrat efortului de durată. Carnea trebuie exclusă. Oboseala în acest caz este nutritivă, musculară și cerebrală.

Cum din fire însă nu prea ne prăpădim cu eforturi mari și spre a nu supăra pe inncorijibili sarmalagii—ce vâneau un ceas și mănâncă șapte—să reținem din cele de mai sus, numai principiile ce stau la baza unei alimentații igienice.

În general hrana vânătorului trebuie să fie:

- Constituită și în raport cu travaliul efectuat.
- Să corespundă cu anotimpul.
- Să nu fie indigeste.
- Să nu producă sete.
- Să nu se altereze ușor.
- Să nu ocupe loc mult și să fie ușor de transportat.

Brânzeturile, mezelurile, cărnurile, și în special cele afumate produc sete.

Vara pe timp călduros: ouă fierte, brânză nesărată, friptură de pasăre, zarzavaturi crude, (roșii, castraveți, ardei), fructe multe, sau compot în cutie.

Iarna pe timp rece: ouă, brânză, slănină, unt, marmeladă, ciocolată, halva, fructe.

Este de dorit ca decâte ori se poate, să se mănânce hrană caldă.

În comerț se găsesc cutii de conserve cu mâncăruri gata preparate: fasole cu slănină sau carne, cartofi cu carne de pasăre sau vișel etc. Sunt bune căci încălzită cutia la foc, oferă o hrană caldă, variată, consistență efină și ușor de transportat.

Practic mai este și sistemul sandwitsch-urilor de orice fel: cu unt, șuncă, marmeladă, magiun, halva etc. Hrana mea obișnuită de vânatoare se compune din ouă, pâine, ciocolată, fructe și niște chiftele din multe zarzavaturi fierte, tocate și amestecate cu puțină carne de vacă tocată, ori friptură de pasăre.

Termozul pentru mâncare, este bun când faci deplasarea cu mașină, altfel e greu de transportat și fiind casabil riști să rămâi nemâncat. Pentru transportat merinde, este necesar o cutie ușoară de aluminiu, care să le ferească de striviri, de praf, ori de contactul cu alte obiecte din geantă sau ruksac.

Băuturi. Setea este cel mai chinuitor dușman al vânătorului, fie că n'are cu ce și-o astâmpăra, fie că-și încarcă stomacul cu o respectabilă cantitate de ichid, care îi îngreunează mersul. Ea provine din cauza căldurii și în cele mai multe cazuri datorită consumului alimentelor provocatoare de sete și pe care le-am enumerat mai sus.

Băutura cea mai igienică este apa. Vinul și celelalte alcooluri, nu-și au întrebuințarea la vânatoare căci produc o moleșală și o îngreunare totală a organismului, o diminuare a reflexului, a atenției și a tuturor simțurilor, fapt ce justifică de ce procentul vânatului care scapă și al accidentelor de tot felul, este mai mare după prânz decât dimineața.

Berea provoacă o sudație abundentă și neplăcută. O bună băătură pentru vânătore de vară pe timp călduros, este o infuzie slabă de ceai cu mult zahăr și multă lămâie. Este răcoritoare și în același timp energetică datorită zahărului care-l conține. Fiind dulce întreține o salivație abundentă, preîntâmpinând setea. Este remediul eroic al armatelor coloniale în contra setei.

Aceeași băătură, la care se adaugă puțin rom, sau cognac se întrebuințează de alpiniști sau de skiori iarna în munte.

Alte rețete de băuturi răcoritoare:

- a) La un litru de ceai slab și dulce se adaugă lămâia necesară și 150 gr. vin negru bun.
- b) La $\frac{1}{2}$ litru apă, se adaugă 50 gr. zahăr aromatizat cu 2—3 picături de esență de lămâie, 4 gr. bicarbonat de sodiu. Se agită bine sticla, apoi se mai adaugă 4 gr. acid tartric sau 4 gr. acid citric, după care se astupă bine cu un dop.

Acidul tartric, este un răcoritor puternic și un bun excitant al secrețiunilor pancreatice, acidul citric febri-fug, iar bicarbonatul de sodiu nu este altceva decât sarea de vichy.

Această excelentă limonadă, se poate prepara dinainte, în pachețele și se disolvă în apă, atunci când e nevoie. Se va feri însă de umezeală. (După Ch. Val).

Oricât de cald ar fi, se recomandă a nu se bea lichide ținute la gheață.

Bidonul de tablă smălțuită, ori de aluminiu, îmbrăcat într'o pâslă groasă este cel mai bun. Această pâslă se udă vara cu apă. Apa evaporându-se produce o răceală ce conservă bine băutura din bidon.

Expoziție de vânătoare

Din sursă autorizată suntem informați că în cursul lunii Aprilie va avea loc la București o *Expoziție de vânătoare*, în special de trofee recoltate în România dela terminarea războiului mondial și până astăzi.

Cunoscută fiind în toată lumea vânătoarească calitatea excepțională a trofeelor din țara noastră, expoziția noastră va constitui un eveniment internațional deosebit de interesant.

Dăm această știre din vreme, astfel ca Societățile de vânătoare și personale particulare, care posedă asemenea trofee record să se pre-

gătească pentru participare, contribuind prin aceasta la ridicarea reputației regiunilor de unde au fost cucerite, precum și a vânatului din România.

Relevăm cu regret că până acum reputația așa de frumoasă a trofeelor noastre este stabilită doar de publicațiile vânătoarești străine, în special cele germane, la care colaborează marii noștri vânători, ignorând revistele noastre, ele care se străduiesc din greu a ridica nivelul cultural vânătoresc, lipsite fiind de colaborarea benevolă a marelui număr de vânătorilor intelectuali.

Im Zauber der Karpathen

de Colonel A. v. Spiess

Ultima operă a autorului, scriitor cinegetic apreciat de toată lumea vânătoarească din străinătate, este un cântec de slavă a munților noștri și o comoară de învățăminte vânătoarești.

Domnul A. v. Spiess a fost până la finele războiului mondial colonel în armata austro-ungară, și este acum Directorul vânătorilor Majestății Sale Regelui României.

Nici un alt vânător în viață n'a avut prilejul să asiste la atâtea episoade interesante și să facă observațiuni așa de întinse și detaliate.

„Transilvania și acum România este scumpa mea Patrie, în care pe lângă locuitorii germani, am legat prietenie cu mulți vânători de altă limbă.

Cutrerând munții după vânat, adesea am fost așa de vrăjit de priveliștea vârfurilor aurite de razele soarelui în Apus, încât am uitat de vânat. Fiecare pom, fiecare stâncă mă cunoaște dela Cindrel la Bucegi, dela Bucegi la impunătorul bloc al Ceahlăului și până în vârful Tatrei ... nespuse de frumoasă e țara asta binecuvântată. ...

Ursul, lupul, râsul se furișază noaptea după pradă. Vai de ciobanul, care nu are câini vrajnici, căci acești tâlhari flămânzi fac altfel adevărate hecatombe în turmele lor de oi.

Toamna buciumesză glasul cerbului fălos, căruia îi răspunde provocător 3—4 rivali.

Mistreții rămă căutând rădăcini și bureți, căprioarele sar sprinten din stâncă în stâncă, iar deasupra tuturor în eternul albastru rotește Vulturul, Regele aerului.

Capitolele tratând: Amintiri; Vulpi, Viezuri și Pisici sălbatice; Lupii; Râsul; Ursul; Primăvara în deltă. Primăvara în câmpie și stepă; Primăvara pe dealuri

Boncănitul; Trei zile după capre negre în alpii transilvaniei, etc. prinde atenția și poartă pe cetitor când în maiestroasele priveliști ale munților, când pe câmpia dogorită de arșița soarelui, când pe luciul apelor sau în desișul stufărișului misterios.

Pentru cei ce cunosc limba germană, cartea d-lui Colonel Spiess e indicată pentru acest fine de an ca citire de predilecție.

MOLDAV

Prietenul meu de vânătoare Nicu

de Dr. Erwin Schnell

P când făceam primele excursii în regiunea unde îmi petrec acum zilele, îl întâlneam pe neașteptate la cotul pâraului.

Îl întreb de drumul, pe care trebuia să-l iau. Cu coada ochiului la ciochinarul meu cu rațe sălbatice, Nicu mă salută, se recomandă și adoagă cu glas dojenitor și apăsător: Dumneata întrebă de drum! Eu însă te întreb dacă ai dreptul de a vâna pe aici!

— Cred și eu, îi răspunsei cu jumătate gură, deoarece ce am vorbit cu proprietarul. —

Așa! Da'vorbitai și cu logofătu! ? Că doar astai principalul!

Ofer o țigare lui Nicu, care vădit este de îndată îndulcit. Admiră pușca, apoi câinele și în sfârșit chiar și pe mine. Apoi zice: Știi ce? Să mergem pe ogorul acela mare de dincolo, pe acolo n'am fost anul acesta. Pe aici de jur împrejur am împușcat toți iepurii, dincolo însă este locul unde îl păstrez pentru la urmă, de altfel acela-i un loc, unde n'are voie nimeni să vâneze, afară de mine!

Bine dar îmi pare că ogorul acela nu aparține moșiei de aici.

N'are afăce! Cu mine poți vâna peste tot, că eu am vorbit cu toți logofeții. Vino numai cu mine, acolo găsim epuri berechet.

Mergem. După câteva minute încep pocniturile focurilor noastre, Nicu înhață al treilea epur și-l bagă în voluminosul său Rucksack, când zărim o făptură omească ieșind dela conacul apropiat, care se năpustea spre noi cu: *stai pe loc!* Eu caut spre Nicu, dar îl văd dispărând tocmai în păduricea din dreapta. Cum afacerea îmi păru cam dubioasă, mă iau după el în fugă și dispar la rândul-mi în desiș. Când îl ajung întreb: Ce-i asta domnule Nicu? Doar mi-ai spus că poți vâna peste tot și de cum se arată logofătu o ei la sănătoasă?

Eu să fug? nici gând... am plecat atâta tot.

Da de ce? ziceai parcă că ai vorbit cu togofătu?

Sigur că am vorbit, da acu cinci ani; știu eu dacă mai e acelaș logofăt?!

Această largă concepție asupra noțiunii de drept de vânătoare a lui Nicu, nu m'a împiedicat a deveni totuși prieten cu el, căci în fond era băiat bun și îndemânat vânător. Felul lui de tip original îmi plăcea, îl făceam haz, cu deosebire pentru mania lui de câini. La fiecare șase luni Nicu avea un alt câine neîntrecut, și de fiecare era încântat. Fiecare din ei era mai grozav decât precedentul, nu însă pentru multă vreme. De aci era mereu în căutarea unuia mai grozav. Poseda o întregă haită de diverse rase. Ii boteza „Brăila“ Ardeal“, „Basarabia“ atunci când le știa obârșia, așa ca să-și poată da seama de unde-i are. Toate speranțele le punea în Jaques (cap grifon, coadă setter, restul nedefinit) căci, după aprecierea lui Nicu, acesta promitea dispozițiuni cu totul excepționale: flocăia cu predilecție pieile de epur, aduldomeca cu sânguință prin curte după guzganii, ba, spre satisfacția lui Nicu, aporță căciulele de pē capul copiilor!

Asta are să fie cel mai bun câine al meu, nu vezi ce calități are? Dela Grifon are botul bărbos și îndrăzneala, dela Setter coada lungă și nasul fin, dar de unde are pasiunea aporțatului, nu pot să-mi dau încă bine seama, probabil dela bratul german! numa negul de pe nas nu-mi prea place, și coada încă e prea lungă, și-o umple de sânge prin mărăciniș, și după ea îl poate cunoaște oricine (Jaques era obiectul unei *cumpărături de ocazie!*). Spus și făcut. În doi timpi și trei mișcări Jaques este aranjat cu briciaul și securea și prefăcut în pur griffon, cum îi zice acum Nicu în ironie.

Prima decepție o avu Nicu la deschiderea vânătoare de prepelițe, căci miriștele țepoase nu-i plăceau lui Jaquesi

Pezevenchiule mizerabil! luni de zile te-am hrănit, te-am răsfățat și acu nici nu vrei să știi de meseria ta, Ștergeo javră! Cu un picior în coaste, Jaques se cară bucuros de a fi scăpat de astă dată așa de ușor.

Intr'o zi de întâlnire Nicu s'a uitat dormind. Cum trenul pleca peste 20 minute, trebuia să-l culeg din pat. Intr'o clipă Nicu fu gata de plecare, dar când să-și pue cartușiera, vede că e goală pușcă.

Dracu să mă ia, dar trebuie să-mi fac acu și cartușe. Bine dar pierdem trenul, care pleacă peste 15 minute, timp în care n-o să-ți faci cartușe. Cum? încă 15 minute? da'intr'un moment sunt gata.

Intr'o clipă tuburile goale sunt așezate pe masă. Sofie! Oala cu iarbă, degetaru și „Universul“ adu și cutia cu ploaie.

Mă gândesc eu, — încă nedumerit cu expresiile românești, — cum dracu o să facă omul ăsta cartușe din iarbă, ploaie și univers cu ajutorul unui degetar și fără ace.

Curând însă fui lămurit: Nicu scotea cu degetarul din oala cu iarbă, pulberea de vânat neagră, din cutia cu ploaie, alicele; le bătea în tuburi cu ghiomotoc de hârtie din „Universul“ și apoi fresa cu degetul cel mare marginea tubului, așa că în cinci minute cartușele erau înșirate în cartușieră.

Drace î-mt zisei eu, cu chipul ăsta fabricatul cartușelor merge mai iute decât cu sistemul meu. În mai puțin de un sfert de oră ne aflam în compartimentul nostru din tren. astfel că avem timp să trecem în revistă armamentul nostru de vânătoare. De astă dată „Hector“ este favoritul tovarăș al lui Nicu și deci nu rămâne neuitat din discuție.

Îa spune-mi D-le Nicu, totdeauna faci d ta cartușele cu degetarul și cu gazeta?

Natural! Ce d-ta le faci altfel?

Mai mult s'au mai puțin, zic eu, de pildă fără Universul și Probabil că iei „Dimineața“; dar asta nare nimic a face! e tot una.

Ajungem la țintă și începem a bate lanurile. Hector o zbughește ca nebunul încoace și'n colo, chiar și bătrâna mea Griffon se enervează; dar cel mai scos din fire e bietul Nicu.

Hector! înapoi, Hector n'auzi, Hector luată-ar toți dracii, aici! În sfârșit Hector se hotărăște să se apropie

și încasează o sfântă de tăvăleală de-i plângeam de milă.

Mă dobitocule uite la Hedda, vezi că e mai înțeleaptă decât un ministru; Mă! fii cuminte că iar mănânci trântea!

Cu toate că suflând din greu de atâta strigăt, și fluerături, Nicu înpușcă o becafină după alta, și la fiecare bucată se ncingea o cursă de vitesă între Nicu și Hector, fără care n'ar fi rămas mare lucru din becafină înpușcată.

Javră t'căloasă. nu ți-e rușine? mănânci vânatul? Hai? bătaie mănânci, tâmpitule! Dar împotriva acestor predice convingătoare, patima de vânat a ambilor respectivi nu întâmpină nici o deviație dela norma lor, Nicu e tot atât de neobosit ca și Hector,

Pe când vânam, se aud deodată focuri de pușcă în satul apropiat, unde se sfințea apele. Asta întrece puterea de abținere a lui Hector și o ia la sănătoasa spre sat.

Hectore! Jectore! Nnnjestore, înapoi, înapoi! Nicu țipă, flueră zadarnic, tot mai departe e Hector.

Așa ceva să mi se n'tâmple, bufnește Nicu. Ce-o să zică popa? toată slujba are să fie stricată de vita asta! Să vie numai înapoi că-i arăt eu! Dar Hector multă vreme nu vine; însfârșit își face apariția.

Vino'coa zăpăciturile! La sfințirea apelor ai fost, las că-ți scot eu pofta, o bătaie ca'n toba mare o să te'nvețe minte.

De astă dată stăpânul și câinele pierdură pofta de vânătoare.

Im Zauber der Karpathen

Colonel A. von Spiess cu un urs Carpatin doborât după opt zile de urmărire

LEGEA NATUREI

de Pictorul Nicolae Mantu

Ilustrațiunile inedite, cari împodobesc Coperta ultimelor numere ale Revistei vânătorilor, sunt reproduceri după tablouri ale d-lui Pictor Nicolae Mantu, marele nostru artist, specializat în acest gen, tablouri azi aflătoare în posesiunea d-lui Sculptor Oscar Späthe. — Mulțumirile noastre ambilor artiști, pentru binevoitoarea lor colaborare la înfrumusețarea Revistei noastre.

O p ă c ă l e a l ă

Era cam prin 1898 sau 1899, nu-mi mai aduc bine aminte. Era în preajma Crăciunului. De și necăsătorit, întrucât n'aveam pe atunci decât vre-o 24-25 de ani totuși, bucurându-mă de oarecari prietenii în diverse familii, de a căror gospodine eram agreat, pregătisem tot materialul necesar pentru fabricarea cozonacilor tradiționali de Crăciun, pe cari una din prietenele mele se angajase să mi-i facă pentru a mă bucura și eu de aceste sărbători, așa cum se cuvine, căci pe timpurile acelea prima zi de sărbători era strict rezervată numai pentru familie. Intre alte ingrediente cumpărasem și un kgr. de sămânță de mac, p. umplutul cozonacilor, pe care-l vărsasem într'un bol spre a-l curăța de coji și altele. În timpul cât aranjam diversele materiale în pachetele, iată că vine un prieten al meu, vânător tot așa de pasionat ca și mine, tot necăsătorit și el, ca să-mi propuie o vânatoare prin împrejurimile Bucureștiului pentru întâia zi de Crăciun.

Cum era obiceiul în timpurile acelea fericite când Leul nostru era o valoare, m'am grăbit a oferi acestui prieten câteva măslina și un pahar de vin de viță românească, nu americană, care p'atunci era aproape necunoscută. Pe când stam și discutam cum să aranjăm vânatoarea, ce provizii să luăm la noi, cât ne poate costa vânatoarea și celelalte, prietenul meu care poseda o pușcă bună cu țevile suprapuse însă capsieră, dă cu ochii de bolul cu mac:

De unde ai făcut tu rost de pulbere ungurească? (Pulberea ungurească neagră, era granulată neregulat, având înfățișarea sămânței de mac).

— Ei amigo noi să trăim, când are omul prieteni nu-i lucru mare ca să aducă cineva un buzunar plin cu pulbere de contrabandă. El de colo țigăindu-se:

— Măi, dă-mi și mie, câteva încărcături. Eu de colo;

— Ba că așa, ba că pe dincolo, că mi-e frică de-o indiscrețiune și-mi găsesc eventual beleaua, confiscarea pulberii, plata unei amenzi, alergături și altele, mă învovii în fine ca românul meu să-și aducă arma la mine să și-o încarce în prezența mea. Zis și făcut

N'au trecut cinci minute și amicul revine gâfâind cu arma în mână, ridică cocoșele, suflă prin țevi ca să vadă dacă pistoanele nu sunt înfundate; fericit că va avea două focuri încărcate cu pulbere, după părerea lui superioară celei a noastre, își umple măsura de praf cu vârf, și-o dă înăuntru pe țevă, pune călți deasupra și dă-i cu varga. Natural, dacă-i dădusem pulberea, iam dat și alicele și pentru a fi absolut sigur, i-am dat și două capse. „Eley“ pe care le-a pus cu mare îngrijire pe piston cu garnitură de vată pentru a nu trage capsă umezeală.

Punând vânatoarea la punct în toate detaliile ei, hotărâram plecarea noastră în ajunul Crăciunului pentru ca a doua zi, când avea să aibă loc vânatoarea, să fim odihniți la fața locului.

A doua zi, de cu noapte, ne-am întâlnit cu prietenii noștrii, țărani localnici, parte vânători, parte făcând pe hăițașii voiuntari, adică cu o parte bine stabilită din prada care ne va pica în mână. Noi vânătorii, îndată

ce am auzit șueratul hăițașilor, pitindu-ne fiecare după țufele de pe marginea pădurii, am dat la rândul nostru semnalul, că goana poate să înceapă. Eu, foarte prudent, prevăzând ce are să se întâmple am avut grija că între locul ocupat de mine și cel de amicul meu din București, să plasez pe vechiul meu prieten, pădurarul Gheorghe, fără a pierde însă puțința de a observa ce se va întâmpla. Goana pornește, epurășii încep s'o ia spre pădure, eu îmi făceam datoria și n'ași putea spune că fiecare foc dat de mine mergea în plin, sunt sigur însă că ce n'a căzut, tot a mâncat câteva alice (s'ar putea altfel?). Văd cum amicul meu la un moment dat, repede arma la umăr, și țâc, dar foc de loc, trage cu a doua țevă, acelaș rezultat. Omul nostru se înfurie, epurele pleacă sănătos și nevătămat, iar amicul își înlocuește capsele. După ceva așteptare i-se prezintă din nou o victimă, care de data aceasta fuge drept spre el, prietenul meu îl lasă să se apropie ca la 15 pași și din nou, țâc, țâc, cu acelaș rezultat ca cel dintâiu, iepurele gata să dea peste el. Furios aruncă cu pușca, gata să-l șontorogască. Prima goană ia sfârșit și omul nostru caută să împrumute dela cineva o vargă cu rac ca să-și descarce pușca, să vadă ce draci a intrat într'ansa. Văzând furia prietenului, capabil să sară la mine dacă ar fi aflat adevărul, am intervenit pe lângă unul din prietenii țărani să descarce el pușca, sprijinind propunerea cu sticla de țuică.

— Descareă-i arma, nu spune nici pis și încarcă-i-o cu pulbere dela d-ta, dar sloboade mai întâi două focuri oarbe ca să se curețe țevile.

Bine înțeles glumele pe socoteala armei mult lăudate nu conteneau: Ce fabrică? Cât a costat? Ce vânat a împușcat până acum? Ce se făcea dacă-i ieșea un porc înainte? etc.

În fine pentru a curma comentariile când glumele când răutăcioase, s'a pus la cale o nouă goană, în care amicul, probabil din cauza enervării n'a avut rezultat tocmai de laudă cu toate că de astă dată pușca a luat foc, nemai fiind umplută cu mac.

Nici astăzi cred că amicul nu-și dă seama de ce arma lui, în adevăr bună l'a trădat, ceace la determinat să o pună în cui și să cumpere o alta probabil mai proastă, dar modernă.

El mai trăiește și azi și cetind aceste rânduri abea va ghici acum cum a fost atunci cazul, căci Nea Nae, cel cu descărcatul armei, a păstrat până seara, la plecarea noastră a bucureștenilor, o discrețiune demnă de toată lauda, iar eu m'am ferit de atunci de a-l mai duce prin acele meleaguri.

Somcuța Mare

Statutul Uniunii Generale a Vânătorilor din România

MODIFICAT DE ADUNAREA GENERALĂ ORDINARĂ DELA 26 FEBRUARIE 1933

CAP. I

NUMELE ȘI SEDIUL SOCIETĂȚII

Art. 1. — În România înființează o Societate cu denumirea „*Uniunea Generală a Vânătorilor din România*”, cu reședința în București. (U. G. V. R.).

Art. 2. — Uniunea va avea reprezentanți în tot cu-prinsul țării.

Art. 3. — Durata Uniunii este nelimitată.

CAP. II

SCOPUL

Secțiunea A. Măsurile de interes general

Art. 4. — 1. Crearea și întreținerea unui curent și a unei mișcări în opinia publică în favoarea vânătoarei, considerată ca un factor economic și educativ național.

2. Propagarea și generalizarea prin școli, conferințe, expoziții, congrese, muzee, etc. a cunoștințelor speciale de vânătoare și a experiențelor dobândite în această direcție.

3. Centralizarea inițiativelor și colaborarea cu societățile cari au ca obiect vânătoarea, pescuitul și tot ce este în legătură cu acestea.

4. A da concurs autorităților publice pentru stricta aplicare a legilor și regulamentelor vânătoarești și a contribui la represiunea braconajului.

5. A reprezenta interesele publicului vânătoresc în orice ocaziune, față de autoritățile constituite.

6. A acorda distincțiuni și recompense și a elibera certificate garanzilor de vânat publici și particulari, care se vor comporta merituos.

A ține evidența cererilor și ofertelor de servicii pentru conducători, brigadieri paznici, etc. aducându-le publicității, după cercetarea seriozității lor.

7. A lua orice măsuri s'ar crede necesare pentru protecțiunea și înmulțirea vânatului, încurajând inițiativele și colaborând cu comisiunea pentru protecțiunea naturii. A lua inițiativa și a colabora la înființarea parcurilor de vânătoare pe țară sau regiuni, împreună cu societățile de vânătoare din regiunea respectivă.

8. A încuraja pe toate căile distrugerea animalelor și păsărilor stricătoare în limita utilității.

A acționa pentru stricta aplicare a legii relativă la câinii hoinari și la distrugerea lor pe teritoriile de vânătoare.

9. Uniunea va căuta să grupeze în jurul ei toate societățile de vânătoare din țară, care înțeleg să ajute la realizarea scopurilor ei.

10. Va organiza congrese pentru desbaterea chestiunilor de mare interes pentru vânători și în genere va stimula colaborarea reciprocă și ajutorul mutual între amatorii de vânătoare. Va avea local propriu pentru ținerea de congrese și pentru întâlnirea societăților de vânătoare. Localul va fi prevăzut cu sală de lectură, sportivă și bibliotecă.

11. Va procura, în numele și după cererea lor arme munițiuni și alte articole de vânătoare membrilor ei și societăților afiliate, fără a face comerț pe cont propriu.

12. Va înființa o instanță arbitrală de contencios pur vânătoresc la sediul ei, având la trebuință ramificații în restul țării, cu atribuțiunea de a rezolva eventualele diferende între membrii societăților afiliate, sau între societăți însuși.

În acest scop consiliul de administrație va delega din sânul său persoanele care vor constitui juriul arbitral și organul superior permanent de consultație în materie cinegetică.

13. Este cu desăvârșire exclusă din atribuțiunile Uniunii arendarea terenurilor de vânătoare.

Secția B. Câinii

Art. 5. — 1. Ameliorarea raselor de câini de vânătoare.

2. Înființarea pentru câini de vânătoare a unui registru de origină, care se va alcătui și administra după un regulament special.

3. Organizarea de expozițiuni și concursuri pentru câini.

4. A încuraja înființarea de institute pentru dresarea și întreținerea câinilor de vânătoare în pensiune.

5. A sprijini prin toate mijloacele combaterea furtului de câini.

Secția C. Publicațiuni vânătoarești

Art. 6. — 1. Publicarea unei reviste periodice, care pe lângă chestiunile referitoare la Uniune, va trata subiecte de interes general, privind protecțiunea și înmulțirea vânatului, educațiunea vânătoarească, tehnica armelor și chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, precum și orice gen de literatură și știință vânătoarească.

Revista va purta numele de „*Revista Vânătorilor organ al Uniunii Generale a Vânătorilor din România*”.

Toți membrii Uniunii vor primi Revista Vânătorilor în mod gratuit.

Pentru persoanele care nu sunt membri ai Uniunii, costul abonamentului la Revista Vânătorilor se va fixa de către consiliul de administrație.

2. Uniunea va putea acorda subvențiuni pentru orice lucrare cu caracter cinegetic sau cinotehnic precum și pentru editarea unei biblioteci de vânătoare.

3. După culegerea materialului necesar, Uniunea va întocmi și publica harta cinegetică a României.

4. Redactarea Revistei se va face prin îngrijirea unui comitet, designat de către consiliul de administrație. Comitetul decide cu majoritate asupra admiterii sau omisiunii dela publicare a materialului prezentat.

CAP. III

COMPUNEREA SOCIETĂȚII

Protectorii, Președinți și membri de onoare, membri activi, Societățile afiliate.

Art. 7. — Înaltul patronaj al Uniunii se rezervă membrilor din Familia Regală, cari ar primi să acorde această înaltă favoare.

Art. 8. — Adunarea Generală poate conferi persoanelor, ce va alege, titlul de președinți de onoare și membri de onoare.

Ministrul Domeniilor va fi de drept președinte de onoare al Uniunii.

Art. 9. — Președinții de onoare au aceleași drepturi ca și membri din consiliul de Administrație, iar membrii de onoare au aceleași drepturi ca membri activi ai Uniunii.

Președinții de onoare pot prezida Adunările Generale, dacă doresc aceasta.

Art. 10. — Membrii Uniunii trebuie să fie cetățeni români, admiși de consiliul de administrație cu voturile a două treimi din numărul membrilor prezenți.

Art. 11. — Consiliul de administrație poate totuși cu votul a două treimi din numărul membrilor prezenți să admită ca membri ai Uniunii și persoane de cetățenia altor state, care prin meritele ce și-au dobândit pe terenul activității vânătoarești, sau prin situațiunea lor, pot fi folositoare pentru Uniune.

Art. 12. — Pentru admiterea membrilor votul se face secret, în cazul când se prezintă o cerere în acest sens din partea unui membru din consiliu.

Membrii admiși vor plăti la înscriere o taxă fixă odată pentru totdeauna.

Membrilor înscrși li se eliberează o carte de membru. Uniunea mai eliberează membrilor ei, dacă aceștia o doresc, emblema societății, în prețul de cost.

Art. 13. — Deosebit de această taxă, toți membrii Uniunii sunt obligați a plăti o cotizație anuală, care va fi fixată pentru fiecare an de către Adunarea Generală Ordinară, ținută conform Art. 36 și următorii din prezentul statut, pentru anul financiar următor. Prin această cotizație anuală membrii Uniunii dobândesc dreptul la un abonament la Revista Vânătorilor, precum și la orice avantaje ce le oferă Uniunea.

Art. 14. — Toți membrii iau parte la Adunările Generale ordinare și extraordinare cu drept egal de vot, exprimat personal sau prin delegație.

Art. 15. Președinții societăților afiliate au drept de vot egal cu membrii activi ai Uniunii, în afară de voturile ce revin de drept delegaților societății potrivit Art. 36.

Art. 16. — Orice cerere de înscriere printre membrii Uniunii, implică o adeziune fără rezerve la statutele și regulamentele ei, precum și la eventualele lor modificări.

Toți membrii Uniunii se obligă a sprijini din toate puterile lor la realizarea scopurilor urmărite de ea.

Art. 17. — Numărul membrilor Uniunii este nelimitat.

Art. 18. — Societățile de vânătoare sunt ținute a se afilia U. G. V. R., anexând la cererea lor:

1. Copie după procesul verbal al consiliului de administrație, prin care acceptă statutele U. G. V. R.
2. Un exemplar din statutele lor.
3. Tabloul nominal al membrilor societății;
4. Un exemplar din publicațiunile lor, dacă au.

Art. 19. — Societățile afiliate se obligă să comunice Uniunii darea de seamă a Adunărilor lor Generale, modificările făcute în statute sau în componerea consiliului de administrație și să trimită toate comunicările

(deciziuni prefectorale, municipale sau judiciare) care ar putea interesa colectivitatea vânătorilor.

Art. 20. — Societățile afiliate vor plăti o taxă fixă de înscriere și o cotizație anuală, socotită pentru fiecare membru al lor și fixate de Adunarea Generală ordinară, ținută conform Art. 36 și următorii din acest statut.

Art. 21. — Afiliațiunea societăților de vânătoare poate fi respinsă de consiliul de Administrație al Uniunii, însă numai cu două treimi a voturilor exprimate și fără obligația de a motiva respingerea.

În aceleași condițiuni pot fi excluse societățile afiliate în caz de violare a statutelor Uniunii.

Art. 22. — Societățile de vânătoare dintr'o regiune se pot grupa în Uniuni regionale cu scopul exclusiv de ocrotire a vânatului și vor funcționa ca filiale (sucursale) ale U. G. V. R. prin decizia adunării generale a acesteia, în următoarele condițiuni:

1. Statutele Uniunii regionale vor fi aprobate de U. G. V. R. sub rezerva ratificării lor de către Adunarea Generală a acesteia.

2. Contribuția financiară a Uniunilor regionale către U. G. V. R. va fi:

a) 10 (zece) lei taxa de înscriere odată pentru totdeauna de fiecare membru a societăților componente a Uniunilor regionale.

b) 20% (douăzeci) din cotizațiunile anuale pe care aceste Uniuni regionale le percepe de la membrii societăților respective, stabilindu-se un minimum de 15 (cincisprezece) lei de fiecare membru al acestor societăți, parte ce va reveni ca contribuție către U. G. V. R.

c) Câte un abonament la Revista Vânătorilor — după tariful fixat pentru societăți — de fiecare grup de 30 membri din totalul membrilor societăților componente a Uniunii regionale.

3. Fiecare grup de treizeci membri ai Uniunilor regionale are dreptul a fi reprezentat în Adunările Generale ale U. G. V. R. conform Art. 36 din prezentul Statut.

4. În consiliul de administrație al filialei va lua parte cu drepturi egale un delegat desemnat de către consiliul de administrație al U. G. V. R.

5. Acele Uniuni regionale sari nu se vor conforma prescripțiunilor prezentului statut, vor fi desființate prin deciziunea Adunării Generale a U. G. V. R.

CAP. IV.

ADMINISTRAȚIA

Secțiunea A' Consiliul de Administrație

Art. 23. — Uniunea se administrează de către un Consiliu de Administrație, ales de Adunarea Generală, pe o perioadă de cinci ani.

Art. 24. — Consiliul de Administrație se compune dintr'un Președinte, 6 Vicepreședinți, un secretar general și 32 membrii consilieri, toți reeligibili.

Dintre membrii consilieri, consiliul de administrație designează persoanele care constituiesc: Juriul arbitral și de contencios; comitetul de redacție al Revistei; complectarea comitetului de direcție; persoanele cu însărcinări și misiuni speciale. Acestea din urmă pot fi

alese și dintre membrii Uniunii sau chiar persoane din afară.

Toate delegațiunile se dau de către consiliul de administrație în ședința sa care urmează imediat după Adunarea Generală, ele sunt valabile pe timp de un an.

Art. 25. — Consiliul de Administrație se întrunește ori de câte ori va fi convocat de comitetul de direcție prin președintele său.

El poate delibera și hotări cu un număr de cel puțin opt membri consilieri prezenți, inclusiv președintele și secretarul general.

Președintele sau unul dintre vicepreședinți, precum și secretarul general sau înlocuitorul său, trebuie neapărat să fie prezenți la ședință pentru a lua hotărâri valabile.

Președinții societăților afiliate vor putea lua parte la ședințele consiliului fără drept de vot.

Membrii consiliului de administrație, cari vor lipsi fără motivare dela patru ședințe consecutive, a căror convocări s'au făcut cu cel puțin zece zile înainte de ședințele respective, pot fi considerați demisionați, după un preavis înmănat cu 30 zile libere înainte.

Art. 26. — În caz de vacanță sau demisiune a unuia dintre membrii săi, Consiliul de Administrație va proceda la înlocuirea consilierului respectiv, sub rezerva ratificării de către viitoarea Adunare Generală. Durata funcțiunii acestui nou consilier se sfârșește la epoca când urma să expire în mod normal mandatul consilierului înlocuit.

Art. 27. — În fiecare an iese, prin tragere la sorți, un număr de opt membri din consiliul de administrație. Aceștia pot fi realesți de Adunarea Generală, ordinară.

Secțiunea B. — Comitetul de Direcție.

Art. 28. — Președintele, vicepreședinții, secretarul general sau înlocuitorul său, împreună cu un membru consilier, ales de către consiliul de administrație, alcătuiesc comitetul de direcție.

Art. 29. — Comitetul de direcție are următoarele atribuțiuni:

- a) Execută deciziunile consiliului de administrație;
- b) Convoacă prin președintele său consiliul de administrație, ori decâte ori va crede necesar;
- c) Numește și revoacă pe funcționarii Ununii;
- d) Alcătuește regulamente generale și detalii pentru fiecare din secțiunile Uniunii; și chiar pentru fiecare scop aparte;

e) Girează și conduce afacerile bănești ale Uniunii, putând însărcina pe unul dintre membrii săi, sau dintre membrii societății, sau pe o persoană străină de societate, însă sub răspunderea lui, cu mănuierea fondurilor;

f) Reprezintă în orice ocazie Uniunea și poate da delegație oricărui membru al Uniunii, sau chiar unei persoane străine, de a o reprezenta sau de a îndeplini o anumită însărcinare, sub controlul direcțiunii și răspunderea sa. Delegațiunea va putea fi retrasă fără a arăta motivul.

Art. 30. — Toate lucrările care angajează răspunderea Consiliului de Administrație vor fi semnate de Pre-

ședinte, sau unul dintre vicepreședinți și de secretarul general al societății,

Art. 31. — Secretarul general singur sau prin înlocuitorul său și funcționarii ce-i vor fi puși la dispoziție îngrijește de afacerile curente ale societății precum și de executarea hotărârilor luate de consiliul de administrație și de comitetul de direcție.

Art. 32. — Comitetul de direcție se întrunește cel puțin odată pe lună și ori de câte ori președintele său crede necesar.

Dacă însă doi dintre membrii comitetului de direcție cer convocarea sa, arătând chestiunile ce urmează a fi puse în discuție, atunci președintele este obligat a convoca comitetul cel mai târziu în termen de zece zile dela data cererii.

Art. 33. — Hotărârile se iau cu majoritate de voturi și numai în prezența președintelui sau a unuia dintre vicepreședinți.

Secțiunea C. — Comisiunea cenzorilor.

Art. 34. — Odată cu consiliul de administrație, Adunarea Generală alege pe termen de un an o comisiune de cenzori, compusă din cinci membri, cari la expirarea mandatului vor putea fi realesți.

Art. 35. — Atribuțiunile cenzorilor sunt următoarele:

a) De a supraveghea toate operațiunile societății și mănuierea fondurilor, având grijă ca registrele, scriptele și actele justificative să fie ținute în perfectă regulă.

b) De a controla gestiunea consiliului de administrație, căruia nu i se va putea da descărcare de către Adunarea Generală, înainte ca conturile gestiunii să fi fost examinate și certificate că sunt în regulă.

Secțiunea D. Adunarea Generală.

Art. 36. — Adunarea Generală se compune din toți membrii Uniunii, precum și din delegați ai societăților și Uniunilor regionale afiliate. Societățile afiliate sunt reprezentate în Adunarea Generală prin președintele respectiv, membru de drept al Uniunii și prin câte un delegat de fiecare 30 membri.

Societățile care au mai puțin de 30 membri nu sunt reprezentate decât prin președintele lor.

Art. 37. — Adunarea Generală se întrunește odată pe an, în luna Februarie și în mod extraordinar ori de câte ori interesele societății o cer, în urma convocării președintelui activ al Uniunii.

Art. 38. — Adunarea Generală va fi valabil constituită, dacă sunt prezenți efectiv 50 membri, cari conform acestor statute au dreptul de vot deliberativ și numai dacă din acești 50 membri prezenți, cel puțin 8 dintre ei sunt membri ai consiliului de administrație.

Dacă la ora fixată pentru întrunire se constată că acest număr nu este împlinit, ședința se amână cu o oră, când Adunarea Generală va delibera și lua deciziuni valabile oricare ar fi numărul membrilor, atât din Uniune cât și din consiliul de administrație prezenți.

Art. 39. — Toate Adunările Generale vor fi prezidate de către unul din președinții de onoare ai Uniunii, când vreunul din aceștia se găsește prezent și dacă dorește aceasta. În lipsa acestora, președinția o va avea pre-

ședintele consiliului de administrație sau unul dintre vice-președinți, iar în lipsa și a acestora, Adunarea Generală va fi prezidată de către cel mai în vârstă dintre membrii consiliului de administrație prezenți.

Art. 40. — Adunarea Generală ordinară verifică gestiunea anului expirat și aprobă bugetul pe anu viitor.

Ea procede la alegerea cenzorilor și a consiliului de administrație; ratifică alegerea membrilor consilieri făcută de consiliul de administrație și hotărăște asupra tuturor chestiunilor puse în ordinea de zi.

Art. 41. — Atât Adunările Generale ordinare cât și cele extraordinare nu vor fi ținute să delibereze decât asupra chestiunilor puse în ordinea de zi.

Orice propunere pornită din inițiativa unuia sau unora dintre membrii Uniunii, va trebui să fie adresată cu cel puțin o lună înaintea datei pentru care a fost convocată Adunarea Generală, consiliului de administrație, care după o prealabilă examinare, are obligațiunea de a supune Adunării Generale pe acelea cari le va găsi de atribuțiunea acesteia.

Art. 42. — Membrii Uniunii Generale pot exprima votul lor fie personal, fie prin delegație scrisă și vizată pentru identitate de către inspectorul de vânătoare județean.

Nu poate fi delegat cu drept de vot decât un membru al Uniunii.

Un membru delegat nu poate să exprime mai mult decât cinci voturi, deci nu poate accepta mai mult decât patru delegații. Delegații societăților afiliate, conform Art. 36, vor prezenta adresă oficială din partea societății respective ce reprezintă. Acești delegați nu pot retransmite delegație altor membri investindu-i cu dreptul de vot obținut prin delegație.

Mai multe societăți pot da delegațiile lor unei singure persoane care va putea reprezenta în total zece voturi.

Art. 43. — Deciziunile Adunării Generale se iau cu majoritate de voturi. În caz de paritate votul președintelui prevalează.

Votarea se face prin aclamațiune, prin ridicarea mânei, cu probă și contraprobă, sau prin vot secret.

Orice chestiune va fi votată prin vot secret, în cazul când cel puțin zece membri prezenți personal, vor cere aceasta înscris.

Art. 44. — Convocările pentru Adunările Generale vor fi făcute de către Consiliul de Administrație prin președintele său și adusă la cunoștința membrilor prin publicațiune în Revista Vânătorilor, care apare în luna ce precede întrunirea Adunării.

50 membri ai Uniunii pot cere convocarea unei Adunări Generale extraordinare prin cerere scrisă, motivată și semnată, înaintată Consiliului de Administrație. Consiliul va transmite solicitatorilor rezultatul în termen de 30 zile libere. În cazul când Adunarea Generală extraordinară nu s'ar convoca, chestiunile care fac obiectul cererei vor fi obligator prevăzute în ordinea de zi a Adunării Generale celei mai apropiate.

În cazul când o cincime din totalul membrilor Uniunii

cer convocarea, atunci această convocare devine obligatorie pentru consiliul de administrație.

CAP. V

FONDURILE SOCIETĂȚII

Veniturile anuale. Fondul de rezervă

Art. 45. — Veniturile Uniunii sunt:

1. Taxele de înscriere și de afiliere.
2. Cotizațiile membrilor și ale societăților sau Uniunilor regionale afiliate.
3. Veniturile din publicațiuni.
4. Subvenții și donațiuni.
5. Procente la fondurile depuse.
6. Alte venituri extraordinare.

Art. 46. — Fondul de rezervă se compune din:

1. Suma pe care o va hotări Adunarea Generală din excedentul anului expirat.
2. Donațiunile în bani.

Fondul de rezervă este destinat achiziționării localului propriu al Uniunii, și instituirii așezămintelor vânătoarești arătate de scopurile Uniunii.

El mai servește ca mijloc de acoperire a deficitelor eventuale anuale, cari însă vor trebui în mod imperativ acoperite prin prevederile bugetare ale anului următor.

Art. 47. — Fondul de rezervă va fi plasat la Cassa de Economii. Fondurile curente vor fi de asemenea depuse la aceiași instituție cu excepția unei sume echivalente cu 2/12 din bugetul de cheltueli, care poate fi depusă în cont curent la o bancă din București.

Art. 48. — Orice cheltuială va trebui să fie ordonată de către comitetul de direcție, care va putea da delegație pentru aceasta unuia dintre membrii săi.

Art. 49. — La finele fiecărui an se va procede la încheierea contului de profit și pierdere și apoi la stabilirea bilanțului, care va fi supus consiliului de administrație și în urmă adunării generale.

Art. 50. — Sumele trimise Uniunii, oricare ar fi destinația lor, se încasează numai de Casier, liberându-se în schimb o chitanță dintr'un registru cu matcă.

Casierul Uniunii are îndatorirea de a ține în regulă mișcarea fondurilor. El va înscrie orice sumă primită într'un registru de Cassă. Mișcarea fondurilor va fi contabilizată în registrele Uniunii cel mai târziu în 15 zile dela data operațiunii.

CAP. VI

Dispozițiuni Generale

Art. 51. — Prezentul statut nu poate fi modificat decât de Adunarea Generală cu majoritate de două treimi din numărul voturilor exprimate.

Modificările de statut și propunerile de desființare a Uniunii Generale nu pot fi supuse deliberării Adunării Generale, decât dacă ele au fost date publicității prin Revista Vânătorilor sau prin Monitorul Oficial cu șase luni înainte de data convocării Adunării Generale care va avea să delibereze și să decidă.

Art. 52. — Consiliul de Administrație poate socoti ca demisionați pe membrii cari nu și-au achitat cotizația până la finele anului.

Art. 53. — Consiliul de Administrație poate exclude din Uniune pe membrul care s'ar dovedi că lucrează împotriva intereselor Uniunii, sau care ar fi comis infracțiuni la legea vânătorului, sancționate prin hotărâri judecătorești și, care, invitat fiind de consiliu, refuză să-și dea demisia. Excluderea este pronunțată de drept contra oricărui membru condamnat la o pedeapsă atinând onoarea sau demnitatea.

Art. 54. — Reprezentanții Uniunii, în afară de președinții societăților afiliate, pot fi oricare dintre membrii ei, desemnați în acest scop de Consiliul de Administrație, precum și de inspectorii de vânătoare numiți de Minister, cari au primit dela Consiliul de Administrație o asemenea împuternicire.

Ei sunt ținuți a raporta la orice ocaziune, și cel puțin odată pe an Consiliului de Administrație asupra situației vânătorului, progreselor realizate, delictelor constatate și asupra a tot ce interesează Uniunea.

Un regulament special va defini îndatoririle și drepturile reprezentanților.

Art. 55. — Atribuțiile juriului arbitral și de contencios, ale comitetului de redactare al Revistei, precum și acele ale persoanelor cu însărcinări speciale și a funcționarilor, se vor stabili prin regulamentul ce se va întocmi de către Consiliul de Administrație, în spiritul și cadrul prevederilor prezentului statut.

Art. 56. — Hotărârile Consiliului de Administrație și

ale comitetului de direcție vor fi constatate prin procese verbale. Acestea vor fi apoi recapitulate și consemnate într'un registru de ședințe și semnate de președinte și de secretarul general.

Art. 57. — Anul social începe la 1 Ianuarie și se termină la 31 Decembrie a fiecărui an. Gestiunea Consiliului de Administrație este valabilă până la data Adunării Generale ordinare, care are loc în cursul lunii Februarie.

Art. 58. — Atribuțiunile legate de demnitatea membrilor aleși în Consiliul de Administrație se îndeplinesc în mod grațios.

Art. 59. — În mod excepțional serviciile speciale deferite de Consiliu, pot fi remunerate.

Comitetul de direcție, sub rezerva ratificării din partea Consiliului de Administrație, stabilește retribuțiunea acestora cât și a funcționarilor Uniunii.

Aflăm că Ministerul Agriculturii și Domeniilor Serviciul Vânătoarei nu va mai soluționa nici o cerere de orice natură a societăților de vânătoare și a arendașilor care nu au înaintat Ministerului tabloul statistic completat conform ordinului circular No. 80805/933.

Ordine în acelaș sens se vor da și inspectoratelor județene de vânătoare.

Intrucât pentru finele anului în curs urmează să se facă totalizarea tuturor datelor statistice, credem de datoria celor vizați, a înainta până la 1 Ian. 1934 tablourile completate

Red.

SOCIETATEA „LUNCA“ LA VANĂTOARE ÎN 1923

ATENȚIUNE

Fie din cauza adresei incomplete, fie din neglijența organelor poștale, unele din numerele Revistei Vânătorilor nu ajung la destinație.

Pentru a se putea lua măsuri de intrare în normal sau de a putea înlocui numărul pierdut, rugăm Societățile de vânatoare și membrii destinatari să ne semnaleză imediat neprimirea Revistei, dacă aceasta se întâmplă până la 25 ale fiecărei luni.

Reclamațiuni cari se primesc cu întârzieri de luni de zile nu mai pot fi remediate

SECȚIA ORNITOLOGICĂ DIN DIRECȚIUNEA SERVICIULUI VĂNĂTORILOR

REGALE DIN SIBIU

roagă pe benevolii ajutători, cari au primit inele de marcare a păsărilor, să binevoiască a trimite la sus citata adresă listele de inelare din 1933.

Cu distinse salutări
Silvia Spiess

Neobositul și documentatul nostru colaborator

ÖTVÖS BALASZ

teoretician neîntrecut și practician încercat în știința vânătorească care a amenajat și condus numeroase terenuri de vânatoare și crescătorii din țară și străinătate

dă consultațiuni, întocmește planuri de amenajare, conduce lucrările de instalare, instruește personalul pentru toate branșele de vânatoare și speciile de vânat după ultimele date științifice și potrivit experiențelor celor mai recente.

Prin legăturile ce are cu casele furnizoare de *Vânat viu, Oud, Ustensile, Capcane, Plase*, etc. poate procura în condițiunile cele mai avantajoase aceste produse.

Referințe: **Direcțiunea Generală a Vânătorei sau Uniunea Generală a Vânătorilor.**

Adresa: **ÖTVÖS BALASZ** Unip. prin Uliuc
Județul Timiș.

Publicațiuni

Potrivit art. 62 și 63 și pe baza art. 15 din Legea pentru protecțiunea vânatului și reglementarea vânătorei, conform Deciziei Ministeriale No. 13005/1933, vânătorile oficiale se pot face numai în următoarele condițiuni:

1. Organizarea vânătorilor oficiale se poate face numai când situația locală cere imperios aceasta și numai dacă alte mijloace, ca: otravă, curse etc., nu au dat rezultate convenite.

La aceste vânători se va impușca numai vânat răpitor și stricător cu excepția prevăzută de Decizia Ministerială No. 10883/927 Mon. Of. 214/932, privind vânătoreea urșilor.

2. Organizarea vânătorilor oficiale se va face de către Șeful Ocolului silvic, regim, respectiv pentru terenurile comunale, particulare și posesorale și de către Șeful Ocolului respectiv C. A. P. S. pentru terenurile statului și numai în urma aprobării prealabile a Ministerului Agriculturii și Domeniilor, Serv. Vânătorei, aprobare dată în urma avizului Inspectoratului de vânatoare județean.

3. Pentru terenurile proprietatea statului, arendate și particulare arendate sau nearendate, vânătoreea va putea avea loc, numai dacă în prealabil s'a pus în vedere proprietarului sau arendașului să organizeze vânătoare fixându-se termen de minimum zece zile. După trecerea acestui termen Șeful ocolului poate proceda la organizarea vânătorei.

Pentru terenurile proprietatea statului nearendate singura aprobare prealabilă a Ministerului este suficientă.

4. Vânatul rezultat la aceste vânători revine proprietarului sau arendașului; Pentru terenurile aparținând statului vânatul se va vinde la licitație iar sumele se vor vărsa la stat.

5. La aceste vânători oficiale nu vor lua parte de cât vânători cu perm se în regulă, cu excepția prevăzută la art. 39 al. ultim, pe baza căruii elevi școalelor speciale de silvicultură pot participa numai în baza permiselor de port armă.

Domnul Șef al Ocolului silvic care a ordonat vânătoreea oficială, rămâne personal răspunzător fața de Minister, în calitate de organ subaltern cât și față de proprietarul sau arendașul terenului, atunci când nu a dat în judecată pe participant. I vinovat că a impușcat vânat util.

De asemenea Domnul Șef al Ocolului rămâne personal răspunzător, că toți participanții vor avea permisele legale.

Primăria comunei Săcălaz, județul Timiș-Torontal

În baza hotărârii consiliului comunal No. 68-1932, la 10 Ianuarie 1934 ora 10, se va da prin licitație publică și orală în arendă dreptul de vânătoare de pe întreg hotarul comunei [10492 jugh] pe 5 ani consecutivi, începând dela 1 Februarie 1934 până la 31 Ianuarie 1939.

Licitația se va ținea cu respectarea art. 88-110 al Legii Cont. Publ.

Condițiunile se pot vedea la biroul primăriei în orele oficioase.

Primăria Oroiu de Câmpie și Săușa

Se publică spre cunoștință generală că terenurile de vânat ale comunelor Oroiu de Câmpie și Săușa se dau în arendă prin licitație publică pe termen de 5 ani, începând cu ziua de 21 Ianuarie 1934 până la 21 Ianuarie 1939.

Licitațiile se vor ținea la primăriile comunelor respective în ziua de 21 Ianuarie 1934, ora 10 a. m.

Prețul de strigare este: Pentru comuna Oroiu 300 lei. Pentru comuna Oroiu de Câmpie 300 lei. Pentru comuna Săușa 300 lei. Vadiu 10 la sută.

Condițiunile de licitație se pot vedea la Notariatul Band în timpul orelor oficioase.

Primăria comunei Voivodenii-nici Făgărași

Se aduce la cunoștința generală că în ziua de 26 Ianuarie 1934, orele 14 din zi, se va arenda prin licitație publică la primăria comunală, terenul de vânat.

Prețul de strigare 3.000.

Garanția 10%

Dacă licitația nu va avea rezultat, a doua licitație se va ține în ziua de 5 Februarie 1934.

Decizii ministeriale

Prin Decizia Minist. No. 15780/932, s'a oprit vânatoarea epurilor, până la 15 Ianuarie 1935, pe întregul teritoriul cuprins între brațul Chilia și brațul Sft.-Gheorghe (Delta Dunării) precum și în Ostrovul Dranov.

În urma Deciziunii Ministerului de Finanțe No. 8411/933, dată pe baza dispozițiilor art. 94 din Legea pentru protecția vânătorului publicată în Monitorul Oficial No. 167/921, organele gărzi Financiare pot instrumenta valabil contravenirele la sus zisa lege actele încheiate constituind deplină dovadă până la înscrierea în falș.

Prin Decizia Minist. No. 13095/933, s'a oprit vânatoarea tuturor speciilor de vânat util, până la 15 Ianuarie 1935, pe teritoriile comunelor: Taslovăț, Cajvana, Botușana, Poeni, Cacica, Pârlești de jos și Sus, Solca, Solonețul Nou, Ștrojești, Zaharoști, Măzărești, Berchizești, Brașca, Drăgoești, Vorniceni, Blăceana, Suceava Pârhuți, Românești, Slobozia-Pruncului, Sft. Ilie, Liteni, Nidești, Ipotești, Lipoveni și Dărmănești din jud. Suceava.

Prin Deciziunea Ministerială No. 14627/1933 s'a oprit vânatoarea caprelor negre (ambele sexe) pentru anii 1934—1935, în județele: Sibiu, Vâlcea, Argeș, Dâmbovița și Prahova. Conform aceleiași Deciziuni s'a oprit vânatoarea caprelor negre, cu băaia sau cu câini, de orice categorie, pentru anii 1914—1935 inclusiv, în cuprinsul județelor: Hunedoara, Făgărași Brașov.

Contravenienții, cad în categoria acelor cari vânează cu mijloacele oprite de lege. (art. 79 L. V.)

Mica publicitate

1. De vânzare: a) Copoi basset, de 10 luni până la 4 ani, foarte bine dresat la vulpe și epure, cu preț foarte convenabil; b) Câine pentru mistreți, special dresat numai la vânatoarea de mistreți; c) Cățeluși de basset-copoi și prepelicar de pur sânge, bucata 4—500 și 1000.

Adresați cu răspuns plătit 7 lei în plic. Crescătorii și școala de dresat pentru câini de vânatoare. Homorod I, județul Târnava-Mare.

2. Școala de dresaj cu practică de mai mult ca 10 ani, primește câini de toate rasele spre educație și dresare perfect: a) Prepelicar pentru vânat la câmp, pădure și baltă, dresajul special pentru prepelicar: să caute vânatul rănit la urma de sânge (Verlorenaport) aport pierdut; b) Basset și foxterier: la vizuine, garantat; c) Primește câine de vânatoare dresat, cu defect, pentru corectat (defect: fuge după epure sau detunătură-impuscătură, strică vânatul, etc.), cu rezultat garantat.

Adresați cu răspuns plătit, 7 lei în plic. Crescătorii și școala de dresaj pentru câini de vânatoare. Homorod I, județul Târnava-Mare.

GRIFFONI-KORTHAES (pui) de vânzare din: Dia Nell M. R. C. „A.” 305 după import Greiff Oberbrechen M. R. C. „A.” 380. Canisa „Orion” pr. Dr. E. Schnell (Titu).

Fazani vii (cocoși) exemplare splendide acclimatizați Bărgan găsiți de vânzare 200 lei bucata.

Doritorii se vor adresa Ministerului de Domenii Serviciul Vânatoare.

EN GROS

ATENȚIUNE!

Atelierul în Calea Victoriei No. 95

VIS-A-VIS DE PIAȚA AMZEI

PRĂVĂLIA: Strada Câmpineanu No. 1

(Sub terasa Teatrului Național)

S'A DESCHIS UN

EN DETAIL

Atelier special pentru articole de vânatoare

Tocuri din piele și pânză pentru arme, Tocuri din crupon, Genți, Fileuri, Scaune tripod, Rucksacuri, Ciochinari, Sgarde simple și de dresaj, Cartușiere, Bice, etc.

Se execută ireproșabil din material de prima calitate. — Prețurile cele mai avantajoase. — Pentru membrii și societățile afiliate Uniunii Generale rabat de 10%

ARTICOLE DE VOIAJ: Geamantane, Truse, Cutii de pălării, Serviete, Portefeuille-uri, Porte-moneuri SE GĂSESC GATA ȘI DE COMANDĂ

În privința culanței a se informa la mine. — Rugăm vizitați atelierul și prăvălia spre convingere. — Anunțând printr'o c. p. trimitem prețurile curente

I. TÂNĂSESCU

Către Vânătorii din București !

Un vechi magazin de biciclete și arme, din București, magazin al cărui conducere niciodată nu s'a distins prin prea multă sollicitudine față de clienții săi, încearcă și acum să inducă în eroare pe acei care numai din obicinuință, mai târguesc acolo !

Conducătorii acestui magazin caută în mod sistematic să producă o confuzie între niște cartușe de proveniență obscură și cartușele Fabricei Române de Cartușe de vânătoare S. A. furnizoarea Curții Regale.

Cartușele noastre se disting prin numele fabricii, imprimat pe fundul cartușului și prin mărcile:

„3 stele“ „2 stele“ și „1 stea“

plus firma imprimate pe cartonul cartușului și se disting, mai ales, prin calitatea lor încercată și recunoscută de mii de vânători.

Singurul Magazin (în București)

care vinde aceste cartușe, este magazinul propriu al fabricii Române

MAGAZINUL „MUNISPORT“

din str. Doamnei No. 8 (vis-a-vis de Bursă)

Dacă vi-se oferă în altă parte cartușe ca fiind produse originale ale fabricii Române, refuzați-le, punând la locul lui pe incorectul vânzător.

Fabrica Română de Cartușe de Vânătoare S. A.

Furnizoarea Curții Regale

București. — Șoseaua Ștefan Cel Mare, No. 45

EUGEN KOSTOLANSKI

Reprezentant general pentru România în afară de Banat al fabricii
de arme Iohann Sigott din Ferlach-Austria

BUCUREȘTI STR. DESPOT VODĂ 57

Primește orice comandă de arme cu condiția ca odată cu comanda să îi să trimeată : certificat autenticat de Primărie sau Poliție că interesantul posedă permis de port-armă No. , o autorizație din partea Poliției sau Prefecturii Județului de a cumpăra armă, o cerere timbrată cu lei 11 fiscal 1 leu aviație adresată Direcțiunii superioare a armamentului prin care să cere importul armei din străinătate. Jumătate din costul armei ce să comandă care poate fi depusă la Banca Românească pentru contul firmei Sigott sub avizarea reprezentantului. Restul inclusiv cheltuelile de vamă să plătește fie prin ramburs la expedierea armei la adresa interesantului fie prin depunere prealabilă la Bancă după trimiterea contului. Formalitățile necesare se îndeplinesc de către reprezentant.

Cataloge ilustrate gratuit la cerere

Revista Vânătorilor

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

:- :- SEDIUL „UNIUNEI“ : STRADA GENERAL CHR. TELL No. 9 Bis — TELEFON 2-51-58 :- :-

Redactată de cei mai de seamă tehnicieni și specialiști în materie de vânătoare din țară, publică : articole cu subiecte pur vânătoresci de interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătoarească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătoarei, lista contraveniențelor la legea de vânătoare, dări de seamă a societăților de vânătoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânătoare.

Abonamentul anual 300 lei. Pentru soc. afiliate 400 lei. Taxa de înscriere 200 lei

La orice corespondență atașați mărcile pentru răspuns

Domnii colaboratori pot obține oricâte separete, doresc, din articolele domniilor lor, comandându-le direct la tipografie sau prin intermediul Uniunii, după un tarif minimal

Manuscrisele nu se înapoiază. — Domnii colaboratori sunt deci rugați să-și păstreze copie de pe articolele trimise pentru «Revista Vânătorilor»

PREȚUL UNUI EXEMPLAR	25 Lei
PREȚUL UNUI NUMAR VECHI	30 Lei

